

Ái Dích Thành Nhân Thức

Contents

Ái Dích Thành Nhân Thức	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	16
8. Chương 8: Phiên Ngoại Lễ Tình Nhân	20

Ái Dích Thành Nhân Thức

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, ngụy phụ tử, HE
Chuyển ngữ: QTEdit: Luvjj
Đây là câu chuyện tình yêu giống như bao câu chuyện k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dich-thanh-nhan-thuc>

1. Chương 1

“Đằng Bản Quang..... Thật sự nguyện ý cùng ta kết giao sao?”.Ngồi ở trên sô pha, cô gái nơm nớp lo sợ vấn đề, làm cho đằng bản quang hơi hơi không kiên nhẫn nhíu mày. Rõ ràng đã đáp ứng rồi, còn muốn nói bao nhiêu lần a? Hắn không ra tiếng,gật đầu.Cô gái mặc trang phục thủy thủ lộ ra vẻ mặt an tâm.

“Thật tốt quá..... Bởi vì Đằng Bản Quang người, rất được nữ hài tử hoan nghênh, cho nên ta cho tới bây giờ đều còn.....” Nàng bỗng nhiên mở to hai mắt. Quang hôn môi nàng. Cô gái thân thể chịu không được phát run, sau đó dùng ngón tay trắng nõn ôm chặt lấy lưng Quang.

Ngay tại phía sau,truyền đến âm thanh chìa khóa mở cửa. Cô gái thất kinh rồi đi thân thể Quang, một nam nhân mặc tây trang xuất hiện ở cửa phòng khách.Khi thấy nữ hài tử, hắn hơi sửng sốt, sau đó lộ ra tươi cười ôn hòa.

“Nga nha,cô gái xinh đẹp này là ai?” Hắn hàm chứa tươi cười nhìn phía trên ở trên sô pha.Quang động cũng không động,quay đầu:

“Cao mặc thi chức.đồng học của ta.”

Nam nhân hướng cô gái cười tao nhã:“Hiện tại nữ hài tử nguyện lai như vậy đáng yêu a. Con ta không có khi dễ người đi, Thi Chức?”

Nguyên bản bởi vì nam nhân nịnh hót,Cao Mặc Thi Chức đỏ mặt, trong giây lát kinh ngạc ngẩng đầu lên:

“Ngài..... Ngài là bá phụ?..... Thất lễ, ta còn nghĩ đến ngài là.....”

Bỏ đi áo khoác,nam nhân chỉ mặc nhất kiện áo sơ mi cap cấp mỉm cười hướng cô gái nghiêng đi mặt.“Nghĩ đến cái gì? Sẽ không tưởng là ca ca Quang đi?”

“Quả thật đúng vậy!” Thi Chúc không tự chủ được thốt ra. Nam nhân cười ha ha đứng lên:

“Thật vậy chẳng? Không chỉ một người nói như vậy đâu.”

Nghe tiếng cười nam nhân,Cao Mộc Thi Chúc trầm tĩnh lại, vụng trộm đánh giá nam nhâ đối diện. Quả thực không thể tin được..... Hảo tuổi trẻ, thoát nhìn tựa hồ ngay cả 30 tuổi cũng chưa đến, hơn nữa..... Bộ dạng hảo soái nga! Thật giống như ngôi sao thần tượng cao lớn có hình,dung mạo anh tuấn, cả người tản ra khí chất mỹ nam tử thành thực chói mắt. Đẳng Bản Quang cũng rất tuấn tú, bất quá không giống như vậy,đẹp đến người không thở nổi.....

Không chỉ có bụng tới hoa quả, còn thân thiết cùng nói chuyện phiếm, Cao Mộc Thi Chúc cảm thấy nam nhân trước mắt thật sự là tràn ngập mị lực. Tuy rằng Quang từ lúc phụ thân trở về iền không nói được một lời chỉ nhìn điện thoại, nhưng Thi Chúc một chút cũng không có cảm thấy nhàm chán, bởi vì phụ thân Quang thật sự là rất ôn nhu. Thế cho nên khi hắn tựa hồ vô tình hỏi quan hệ hai người, Thi Chúc cũng đỏ mặt thẳng thắn thừa nhận là đang kết giao.

“Thật là tốt. Nếu trở lại thời thiếu niên, nói không chừng ta cũng sẽ theo đuổi Thi Chúc nga.”

Nam nhân nhẹ nhàng trêu đùa, cô gái một chút đỏ mặt.

Cô gái ra cửa cáo từ trở về, nói xong “Hoan nghênh lại đến” nam nhân nhìn theo cô gái rời đi. Đóng cửa lại, mỉm cười ở trên mặt nam nhân đồng thời biến mất.

“Ta ngủ.” Quang đối nam nhân trở lại phòng khách một tiếng, theo trên sô pha đứng lên đi lên thang lầu. Vừa mở ra cửa phòng mình, đã bị người sau lưng đẩy vào. Quang lảo đảo nhào vào phòng, cửa ở sau lưng lạch cạch khóa lại. Quang xoay người, nhìn bóng đen trước mặt.

“Cởi quần áo.” –âm thanh lãnh khốc. Quang không hề động. Nam nhân không kiên nhẫn đề cao thanh âm:

“Mau thoát!”

Ngón tay Quang chậm rãi sờ lên cổ áo.Cởi bỏ cúc áo giáo phục,đặt ở trên ghế, lại động tác chậm chạp thoát áo sơmi. Nam nhân trong bóng đêm lẳng lặng nhìn. Trên thân trần trụi bại lộ trong không khí. Quang do dự mà sờ hướng dây lưng. Nam nhân bỗng nhiên lại bắt lấy cánh tay hắn, sau đó Quang bị đẩy ngã ở trên giường. Hắn muốn nhảy lên, một thân thể khác xuống phía dưới ngăn chặn hắn,ngón tay linh hoạt nhanh ngăn dây lưng cùng khóa kéo. Quang không tiếng động phản kháng, nam nhân bắt lấy hai tay hắn lên đỉnh đầu đè lại, đưa quần dài hắn tính cả quần lót xả xuống dưới.

“Bắt đầu cùng nữ hài tử kết giao?”

Không chút để ý trong thanh âm có khắc cốt lạnh như băng. Nam nhân không mang theo cảm tình gì nhìn chằm chằm ánh mắt Quang. Quang quay đầu, kết quả cảm bị bắt trụ mạnh mẽ néo lại đây.

“Cố ý muốn cho ta gặp có phải hay không?”

Tiếp theo nhắm mắt, trên mặt Quang đã trúng một cái bạt tay. Quang đau đến bể nhanh ánh mắt, tái chậm rãi mở.

Lay động trong tầm mắt, nam nhân thoát quần áo chính mình.Áo sơ mi cao cấp bị ném xuống đất, sau đó là quần dài cùng quần lót. Nam nhân trần như nhộng nằm trên thân thể Quang, tách đùi hắn ra ra, đem hạ thể đè ép đi lên.

“Ô.....”.Quang phát ra một tiếng kêu rên.Tính khí trần trụi đụng chạm bị đè ép ở giữa nhanh chóng biến hình:

“Dừng tay.....”

Nghe thấy Quang lời vô nghĩa, nam nhân tàn khốc phát ra cười lạnh:

“Thiếu đến đây. Cũng không phải lần đầu tiên.” Hấn nắm nhủ thủ Quang dùng sức xoa nắn. Thân thể Quang nhảy mạnh một chút, nam nhân dùng ngực chính mình áp chế hấn:

“Cùng nàng đã làm?” Quang không có lên tiếng, đỉnh đầu hạ thể nam nhân hung hăng, quang bị kích thích quát to một tiếng.

“Ta đang hỏi ngươi nói!”

Quang bướng bỉnh quay đầu, ngậm chặt môi. Nam nhân lại làm ra bộ dáng muốn đánh hấn, nhưng bàn tay khi đụng tới hai má Quang biến thành rút xuống môi. Đầu lưỡi đỉnh thâm ướt khai Quang thần cánh hoa mạnh mẽ tiến vào, quần quanh phát ra âm thanh dính thấp. Quang ngửa đầu nuốt quá nhiều nước bọt. Nam nhân cười ở trên người mãnh liệt ôm lấy hấn.

Thở hào hển tách môi ra, nam nhân nắm cầm Quang:. “Bảo ta.”

Quang do dự sau thấp giọng kêu. “Nghĩa Chỉ.....”

“Tái kêu.”

“..... Nghĩa chỉ.....”

“Lớn tiếng.”

“..... Nghĩa.....”

Quang phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Bị ôm lấy tách ra giữa đùi, nam nhân thô bạo đóng đưa kích thước lưng áo.

“..... Ô.....”

Người trên giường hẹp hòi đơn độc phát ra âm thanh lay động kịch liệt. Toàn thân Quang bị đau đớn kịch liệt bao phủ. Nhưng khi đau đớn qua đi là khoái cảm quen thuộc. Hấn khó có thể ức chế, đem tay để trên lưng nam nhân, thân thể vô ý thức theo nam nhân xoay thất lưng.

“Quang..... Hảo hài tử.....”

Giống như nam nhân nói, đã sớm không phải là lần đầu tiên. Thân thể Quang đã muốn quen thuộc khối thịt thật lớn kia xâm nhập, cùng hạ thân bị sáp tới cảm giác như nghiện ma túy. Mơ hồ ý thức, hấn hô “Nghĩa Chỉ”. Nghe được hấn như vậy la lên, nam nhân giống được thúc giục, động tác nhanh hơn.

Nam nhân liên tục ở trong thân thể hấn bắn tinh. Sau lưng bắn hai lần, sau lại bị sáp nhập ngay mặt. Cuối cùng, bởi vì hai người động tác quá lớn cùng nhau lẫn ngã xuống thảm đất. Nam nhân giữ chặt đùi Quang, hung hăng đẩy về phía trước, ở hấn đột khởi cái mông hôn môi. Vẫn bị thúc đến tường biên không thể động đây, Quang bị nam nhân ôm lấy ngồi ở trên đùi. Sáp nhập tiết tấu càng lúc càng nhanh, nam nhân thở hào hển phát ra lời vô nghĩa:

“Quang.....”

Quang thống khổ hoảng hốt nhìn trần nhà. Nam nhân tại hấn kịch liệt ra vào, Quang biết cái kia thời khắc gần tới. Khi ôm lấy hấn bắn tinh, nam nhân gầm nhẹ, sau đó xụi lơ ở trên người hấn.

“Như vậy ngươi còn muốn ôm nữ nhân sao?” Tiếng cười nhạo, Quang không nói gì nhắm mắt lại.

Thời điểm 12 tuổi, mẫu thân mang theo Quang tái giá. Một người nam nhân tuổi còn trẻ, tay sờ đầu của hấn, hấn ngẩng mặt hỏi mẫu thân: “Ca ca này là ai?” Mẫu thân nói cho hấn, về sau muốn kêu ca ca này là “Ba ba”.

“Ba ba” tay thực ấm áp. Trước kia ba ba thực hung, chỉ biết đánh chính mình cùng mẹ. Nhưng ba ba hiện tại hảo ôn nhu. Hấn đối chính mình mỉm cười, còn không ngừng kêu hấn “Quang”. Khi Quang đá bóng bị thương, mặc kệ khi nào tỉnh lại, ba ba luôn nắm tay hấn, đối hấn mỉm cười. Ba ba tên là Đằng Bản Nghĩa Chỉ, họ Quang cũng biến thành Đằng Bản. Nghĩa Chỉ cùng mẹ kết hôn khi chỉ có 23 tuổi. Quang thích cùng Nghĩa Chỉ trên đường, bởi vì nữ nhân đều nhìn chằm chằm xem Nghĩa Chỉ. Nghĩa Chỉ rất tuần

tú, điểm này theo tiêu chí Quang biết, hơn nữa bởi vì Nghĩa Chỉ bên người, nữ nhân đối Quang đều phi thường tốt. Nhưng Nghĩa Chỉ từng đối Quang cam đoan qua yêu một mình mù mù, còn cười cùng hắn.

Nhưng khi Quang 15 tuổi, mù mù bỗng nhiên qua đời. Là tai nạn xe cộ, hơn nữa lúc đó Quang cũng cùng mù mù một chỗ. Bởi vì bị hàng tọa ý chống đỡ mà may mắn thoát khỏi tai nạn. Quang ngỡ ngàng đứng ở bệnh viện chờ đợi Nghĩa Chỉ. Lúc Nghĩa Chỉ tới, đem Quang một phen kéo vào trong lòng. Hắn khí lực khiến Quang sinh đau.

Hai tháng sau, Nghĩa Chỉ tái hôn. Đối tượng là nữ nhi của thủ trưởng công ti. Một nữ tính xinh đẹp năng lực, cùng mù mù trầm mặc ít lời hoàn toàn bất đồng. Quang cảm thấy chính mình không tư cách nói cái gì. Mù mù không ở, chính mình cùng Nghĩa Chỉ sẽ thấy không có quan hệ gì, nên cũng không có tư cách gì chỉ trích hắn nhanh như vậy đã đem mù mù quên đi. Quang yên lặng thu thập đồ đạc chính mình, tìm kiếm địa phương sau này đặt chân tới. Trừ bỏ nơi bà ngoại, không có địa phương khác đi. Tuy rằng là rời xa Đông Kinh ở nông thôn, nhưng là có người thu giữ vị thành niên như mình đã muốn là chuyện vạn hạnh. Thời điểm đến chào từ biệt Nghĩa Chỉ, lần đầu tiên Quang bị Nghĩa Chỉ đánh. Quang bùm mặt kính ngạc mở to hai mắt.

“Người rốt cuộc suy nghĩ cái gì?” Nghĩa Chỉ mặt rống giận tương đương sinh khí. Nghĩa Chỉ gọi điện thoại đến nơi bà ngoại, tỏ vẻ tiếp tục nuôi nấng Quang lớn lên. Nhưng là Quang không rõ, chính mình còn có cái gì tất yếu ở lại nhà này. Nếu đã không thương mù mù nữa, cũng sẽ không lý do yêu ta, nhưng Quang không có đem những lời này nói ra, bởi vì hắn đã muốn còn là tiểu hài tử.

Quang so với bạn cùng lứa tuổi đều trưởng thành sớm hơn. Ở trên đường đã muốn có nữ nhân xa lạ chủ động cùng hắn đến gần. Quang biết chính mình có khuôn mặt nữ hài tử thích, rõ ràng ngoài ý muốn cùng Nghĩa Chỉ không có huyết thống quan hệ thực giống nhau. Lần đầu tiên gặp mặt, cơ hồ không có người nào ngoại lệ đem Quang cùng Nghĩa Chỉ cho rằng là huynh đệ, Nghĩa Chỉ sẽ mỉm cười ôm bả vai Quang nói: “Đây là con ta”.

Không nhớ từ khi nào, Quang không hề kêu Nghĩa Chỉ “ba ba”. Hai người niên kỉ thật sự gần quá mức khả nghi. Theo tuổi tăng trưởng, lời nói Quang cũng càng ngày càng ít. Bằng hữu lặng lẽ nói cho hắn biết, nữ hài tử đều nghị luận hắn thực lạnh lùng, Quang có một loại xúc động muốn cười tự giễu. Nghĩa Chỉ sẽ có đứa nhỏ của mình. Đến ngày nào đó, chính mình sẽ rời nhà này đi. Quang tin tưởng một ngày này rất nhanh sẽ đến.

1.

2. Chương 2

Nhưng là tại phía trước một ngày đã đến, đã xảy ra chuyện cho tới bây giờ Quang cũng không nghĩ tới.

16 tuổi sinh nhật buổi tối, Quang đi ra gia môn. Bởi tân hôn thê tử Cành đi ra ngoài, Nghĩa Chỉ căn bản là quên đi đó là sinh nhật chính, bất quá Quang một chút cũng không để ý. Hắn chính là bỗng nhiên phi thường tưởng niệm mẫu thân. Hắn không mục đích đi ở trên đường, cuối cùng lấy ra một ít tiền trên người ngồi xe. Muốn đi đến nhà bà ngoại. Ít nhất đêm nay muốn ngủ ở nơi có người thân. Như vậy về sau nhớ lại, ít nhất có người bồi mình qua sinh nhật này đi! Thấy Quang đứng ở cửa, bà ngoại kinh ngạc nói không ra lời. Quang nói đêm nay muốn ngủ ở trong này, bước đi vào khách sạn nhỏ do cậu kinh doanh.

Nhưng khi ngủ đến nửa đêm, Quang bị người theo trên giường tha khỏi, ý thức朦朦 lung muốn được gặp Nghĩa Chỉ vịn vào khuôn mặt.

“Ba ba.....” Quang vô ý thức nỉ non. Hắn trên mặt bỗng nhiên trúng một bạt tai, cả người gục ở thảm thương. Nghĩa Chỉ thở hổn hển rống giận:

“Vì cái gì đi không nói một tiếng! Người có biết ta có bao nhiêu lo lắng không?”

Người hội lo lắng sao? Người không phải cùng Cành đi ra ngoài sao? Quang ủy khuất lại mờ mịt quay đầu nhìn lên Nghĩa Chỉ. Hai người nhìn lẫn nhau, Nghĩa Chỉ bỗng nhiên ngồi xổm xuống, ôm lấy thân thể Quang.

“Như vậy không muốn cùng ta cùng nhau sống sao?”

Không phải. Chính là.....

“Hôm nay là của ta.....”

Thanh âm Quang đột nhiên biến mất. Nghĩa Chỉ mặt càng ngày càng tối gần, sau đó ngăn chặn môi Quang. Quang phút chốc mở to hai mắt nhìn.

Độ ẩm nóng rực, xúc cảm ướt át, đầu lưỡi như ma túy quần quanh. Quang còn không có thể hiểu được, thân mình đã bị Nghĩa Chỉ áp đảo. Hắn mờ mịt mở to hai mắt, nhìn trần nhà trống trơn. Bên tai cực nóng truyền đến Nghĩa Chỉ thở dốc. Thẳng đến cuối cùng, Quang cũng không có thể hiểu được rốt cuộc đã xảy ra cái gì. Cảm giác được hạ thể từng trận đau, hắn miễn cưỡng đứng dậy, ngạc nhiên nhìn chất lỏng cùng vết máu ửng đỏ vết trên sàn đàn.

Nghĩa Chỉ từ sau lưng ôm lấy chính mình. Quang run run lui cổ, Nghĩa Chỉ hôn lên bờ vai của hắn. Đây là Nghĩa Chỉ đưa lễ vật lớn cho Quang. Quang không nhớ rõ chính mình như thế nào đi theo Nghĩa Chỉ về nhà.

Nghĩa Chỉ không có đối hắn giải thích làm ra hành vi gì. Trước khi mang theo Quang rời đi, Nghĩa Chỉ hạ thấp người đối bà ngoại nói: “Nếu về sau hắn lại chạy tới, nhất định phải cho ta biết. Nghĩa Chỉ nói như vậy tựa như một cái phụ thân. Quang đứng ở một bên, trong đầu trống rỗng.

Ở trên xe, Nghĩa Chỉ không nhìn quang. Thẳng đến về nhà, hắn vội vàng thay đổi quần áo đi làm, cũng chưa cùng Quang nói một câu. Quang một mình vào phòng, nằm ở trên giường. Sử dụng khí lực toàn thân miễn cưỡng đứng thẳng. Chỉ cần vừa động, hạ thể sẽ truyền đến kịch liệt đau đớn. Quang nằm ở trên giường, không nói gì nhìn ngoài cửa sổ. Không biết khi nào trên mặt chảy xuống chất lỏng lạnh lẽo.

Buổi tối khi Nghĩa Chỉ trở về, nói “Người đã về rồi”. Nhưng Nghĩa Chỉ nhìn Quang liếc mắt một cái, liền lập tức đi hướng phòng của Cảnh. Nếu khi mình tuổi còn nhỏ, nhất định cho rằng sự kiện kia phụ thân cấp mình trừng phạt. Nhưng Quang đã đến tuổi lớn. Nghĩa Chỉ đối chính mình làm chuyện chỉ nam nhân với nữ nhân mới có thể làm. Quang không rõ chính là: vì cái gì?.

Thấy Nghĩa Chỉ tựa hồ đã muốn quên hoàn toàn, Quang cũng quyết định quên. Dù sao chính mình là nam nhân, cũng không giống như nữ hài tử có tổn thất cái gì. Nghĩ như vậy, cuộc sống Quang thật giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh. Chính hắn cũng hiểu được sắp quên. Nhưng cuối hai tuần sau Cảnh đi công tác, một đêm kia Nghĩa Chỉ đi vào phòng hắn.

Quang vừa mới thanh tỉnh đã bị dùng sức ôm lấy. Mặt bị nâng lên sau đó hôn môi, Nghĩa Chỉ vội vàng hôn chính mình. Quang vặn vẹo thân thể, muốn vùng thoát khỏi. Đó là một loại bản năng giãy dụa, nhưng tay Nghĩa Chỉ tựa như kim sắt giống nhau, nắm chặt cánh tay Quang. Khi bàn tay Nghĩa Chỉ hướng tới quần lót Quang kéo xuống, Quang mở to mắt nhìn Nghĩa Chỉ:

“Vì cái gì..... Ba ba.....”

Nghĩa Chỉ dùng động tác. Khuôn mặt tuấn mỹ hiện vẻ thống khổ. Vì cái gì, vì cái gì đối ta làm loại sự tình này? Vốn chính là lời nói ở trong lòng, lại biến thành tiếng nói mang theo âm khốc, Quang bị thanh âm mình làm hoảng sợ. Nhưng Nghĩa Chỉ làm cái gì cũng không trả lời. Sau một triển đấu không tiếng động, Quang tình trạng kiệt sức. Hắn tuyệt vọng đem mặt chôn ở giữa sàng đàn, nghe thấy Nghĩa Chỉ rót ra thanh âm *** loạn dây lưng cùng khóa kéo. Bị sáp nhập thời gian phát ra thống khổ nức nở, ngón tay Nghĩa Chỉ lau đi nước mắt hắn.

Quang buông tha chống cự. Sau thống khổ kịch liệt, là khoái cảm chậm rãi bốc lên. Càng lúc càng kịch liệt va chạm Quang ngừng đầu lên rên rỉ. Bị nhiệt lưu bắn vào trong nháy mắt, Quang mơ hồ nghe được Nghĩa Chỉ gọi tên của hắn.

Sau khi Nghĩa Chỉ cùng Quang hoàn toàn biến thành loại quan hệ như vậy. Thời điểm hội phụ huynh, Nghĩa Chỉ bằng phụ thân tuổi trẻ xuất hiện trước mặt làm nữ lão sư đỏ mặt; Đến lúc Cảnh không ở nhà, Nghĩa Chỉ liền cùng Quang trên giường. Quang về nhà càng ngày càng trễ. Sau khi tan học, hắn ở bên ngoài xem xét, học xong hút thuốc, uống rượu, phao pub, còn có nữ nhân. Chia đều vài ngày sẽ có nữ sinh hướng Quang

thỏ lộ. Từng kết giao một vị học tử, bạn bè nói trên người Quang càng ngày càng có vị nam nhân. Quang cười trừ.

Ngày cuối tuần, Cành lôi kéo Nghĩa Chỉ tiếp khách hàng Mỹ Dung cùng nàng. Nghĩa Chỉ bỗng nhiên đưa ý mang theo Quang cùng đi.

“Ta không đi, các người hảo hảo ngoạn.”

Quang lộ ra mỉm cười của đứa nhỏ. Vợ chồng bọn họ đi ra ngoài cho tới bây giờ liền cùng chính mình không quan hệ. Nhưng bộ dáng Cành tựa hồ tâm tình tốt lắm, dễ dàng tiếp nhận đề nghị của Nghĩa Chỉ:

“Quang, người liền cùng đi thôi! Dù sao khi ta cùng Mỹ Dung, Nghĩa Chỉ cũng không có việc gì làm, người vừa lúc có thể bồi hấn a.”

Cuối cùng Quang vẫn bị lôi kéo ô tô. Ngồi ở phía sau, Quang vẫn trầm mặc nhìn ngã tư đường bên ngoài. Đến cửa thẩm mỹ viện, Cành không chút nào cố kỵ Quang ở đây, bò lên cổ Nghĩa Chỉ hôn nồng nhiệt, Quang cũng quay đầu làm như không thấy.

“2 giờ sau lại đây rước ta về nga! Các người có thể đi công viên bên ngồi xuống, hoặc là đi dạo phố.”

Cành mỉm cười đối Nghĩa Chỉ phát tay, xoay người đi vào thẩm mỹ viện. Nghĩa Chỉ lập tức phát động động cơ đem xe ly khai. Sau khi mở mắt Quang phát giác không phải đi hướng công viên. Nghĩa Chỉ đem xe tiến một khách sạn cao cấp. Quang yên lặng đi theo Nghĩa Chỉ vào thang máy. Sau khi vào phòng, Nghĩa Chỉ lập tức khóa trái tới cửa, ôm lấy thân thể hôn môi Quang.

Hai người ngã vào trên giường dây dưa. Quang đã muốn có hành vi như vậy thành, giống oa nhi con rối thuận theo mở ra hai chân. Nghĩa Chỉ hôn lên ánh mắt Quang, cái mũi, môi, sau chôn ở trong ngực Quang mút vào. Thân thể Quang run nhè nhẹ.

Phòng bọn họ hơn hai giờ không ngừng làm tình. Sắp đến thời gian rước Cành, Nghĩa Chỉ ôm lấy Quang đi vào phòng tắm, sau đó ở trong bồn tắm nhìn không được lại lần nữa tách đùi Quang ra. Kịch liệt động tác ***, đầy dạt đều là bọt nước, Nghĩa Chỉ sau hai lần bắn mới thỏa mãn vì Quang lau thân thể.

Cành lên xe sau khi hỏi bọn hắn đi nơi nào, Nghĩa Chỉ trả lời ở công viên uống trà. Quang không có biểu tình nhìn ngoài cửa sổ.

Vì cái gì Cành còn chưa có mang thai? Quang cảm thấy bất khả tư nghị. Nếu chính mình là nữ nhân, đã sớm hoài tiểu hài tử của Nghĩa Chỉ đi?

Đợi cho đến khi Cành sinh hạ tiểu hài tử là có thể rời đi. Quang luôn luôn chờ đợi ngày này đến.

2.

3. Chương 3

“Đăng Bản Quang!” Cao Mộc Thi Chúc thở hồng hộc chạy hướng nam hài.

Đang lấy túi sách sau lưng, nam hài quay đầu. Một thân cao lớn, tuấn mỹ dung mạo, trên mặt không có biểu tình tràn ngập lạnh lùng. Đăng Bản Quang chính là như vậy, là đối tượng nữ sinh trong trường tranh tương nhau truy đuổi. Hiện tại đang là người Thi Chúc kết giao.

“Cái kia..... Hôm nay buổi tối có rảnh không? Có thể cùng nhau xem điện ảnh?” Thi Chúc đỏ mặt thỉnh cầu. Quang không chút nào kháng cự gật đầu. Khi xem điện ảnh cô gái vẫn dựa sát vào chính mình. Vì tỏ vẻ thái độ, Quang chủ động hôn nàng hai lần, trong lòng lại cảm thấy hành động như vậy thật sự nhàm chán.

Không có chuyện gì làm cho mình cảm thấy hứng thú. Khi còn ở Quốc trung từng mê bóng đá, cũng vì chân bị thương mà ngưng hẳn; về sau Quang cũng không từng đặc biệt muốn làm cái gì. Giống như bây giờ, bị nữ hài tử yêu cầu kết giao cho nên liền kết giao, yêu cầu hôn môi linh tinh động tác thân mật cũng sẽ không cự tuyệt, nếu không cầu trong lời nói chính mình sẽ không làm. Nếu như vậy, sẽ là cái người bị động. Bất

quá Quang đã muốn dưỡng thành, không nghĩ đến cái gì là tính cách. Dù sao làm cái gì đều giống nhau, cho nên làm thế nào đều có thể.

Khi đem cô gái đuổi về nhà, nàng mỉm cười nói “Thỉnh hướng bá phụ vẫn an, hẳn thật sự là một người mị lực hảo nga.” Quang sắc mặt hơi hơi cứng đờ.

Về nhà đã muốn buổi tối 9 giờ. Trong phòng tối như mực giống như không ai ở, nhưng Quang nhớ rõ Cành đi công tác hẳn là hôm nay trở về. Hắn đèn mở ra phòng khách, vào tủ lạnh lấy ra bia uống. Sau khi tắm sạch sẽ, Quang lên lầu vào phòng chính mình, đến ở trên thang lầu nghe được tiếng vang khác thường. Quang nghiêng tai yên lặng nghe, sắc mặt hơi đổi. Cước bộ lên lầu cũng chần chờ.

Đó là nữ nhân hoan ái rên rỉ. Hỗn loạn thở dốc cùng thanh âm động tác trên giường. Quang tận lực không phát ra âm thanh chậm rãi lên lầu. Nghĩa Chỉ cùng Cành ở phòng ngủ đối diện. Bình thường bọn họ đều đóng cửa, nhưng hôm nay đại khái là rất kích tình, cửa còn mở ra phân nửa.

Quang khắc chế chính mình không nhìn tới cái hướng kia. Hắn cúi đầu nhẹ nhàng đến cửa phòng, nhưng trước khi đi vào vẫn là không khống chế được, liếc mắt một cái đến cánh cửa kia. Tuy rằng tối, nhưng bóng người dây dưa vẫn như cũ nhảy vào mắt Quang. Nghĩa Chỉ ôm hai đùi tuyết trắng đang ở trước sau lay động. Quang nhìn nhìn một cái liền lập tức tiến vào phòng, đóng cửa lại.

Hắn ngốc đứng một hồi lâu. Nếu không ấn nơi đó, nó thật giống như sắp nhảy ra ngoài. Quang mờ mịt đè nặng ngực.

Nằm ở trên giường truyền đến một tiếng thét chói tai của Cành. Chỉ dùng chăn mùng trụ đầu. Làm loại sự tình này nên là đóng cửa thường thức đi? Hay vẫn cần bản không nhớ rõ trong nhà còn có một ngoại nhân?

Quang bỗng nhiên cực đoan chán ghét chính mình. Rốt cuộc vì cái gì còn ở tại chỗ này? Đã muốn không có gì ý nghĩa. Khi mù mù qua đời ngày đó đã không còn ý nghĩa, đã từng có cái “Ba ba” kia. Cũng đã sớm không tồn tại.

Kỳ thật chỉ cần còn muốn chạy khỏi đây, tùy thời đều có thể đi. Cái kia “Chờ Cành có tiểu hài tử liền rời đi”, ý tưởng ngay từ đầu là sai. Cái loại này ý tưởng thành lập trong người chính là vì “Ba ba” Nghĩa Chỉ còn chưa có hài tử đối đãi chính mình như trụ cột đi? Nhưng hiện tại, bất quá chính mình là một cái thay thế phẩm khi Cành không có ở đây.

Quang bỗng nhiên cảm thấy một trận ghê tởm, có cảm giác muốn phun. Hắn vội vàng nhịn xuống. Chẳng lẽ sinh bệnh sao? Quang mờ mịt. Lúc này, lại một tiếng thét chói tai tiến vào lỗ tai hắn. Tâm tính thiện lương giống như bị cái gì vậy xả một chút, Quang mặt nhăn nhăn mày. Chỉ dùng chăn mùng trụ đầu, ở trên giường cuộn mình thành một đoàn.

“Quang, ăn điểm tâm nga!” Cành tinh thần mỉm cười tỏa sáng tiếp đón quang. Quang khẩu thượng cúc áo chế phục, ngồi vào trước bàn. Nghĩa Chỉ mặc áo sơ mi tào nhâ màu xanh nhạt đã ngồi ở chỗ kia xem báo.

Quang yên lặng nhìn chằm chằm bóng dáng Cành. Thân ảnh yếu điệu, dung mạo minh diễm, còn luôn có thái độ mỉm cười thân thiết. Trước mắt Quang bỗng nhiên xẹt qua hai chân tuyết trắng bị Nghĩa Chỉ ôm. Hắn lập tức cúi đầu. Như lúc trước cùng thường dùng bữa sáng mà không lên tiếng. Quang cầm lấy hoa quả đưa vào miệng, sau khi cắn hai miếng liền đứng lên, nói “ta ăn no”. Có chút ngoài ý muốn Nghĩa Chỉ ngừng đầu nhìn hắn, Quang xoay người đi đến cửa.

“Nếu không bao giờ nữa trở lại nơi này thì tốt rồi”. Thời gian mặc giày không ngừng nghĩ như vậy. Rời đi! Đi cầu bà ngoại cùng cậu, hẳn là sẽ lưu chính mình. Có thể chuyển tới trường học nơi đó, còn có thể phụ giúp khách sạn của cậu. Dù sao bọn họ cũng thiếu người. Yên lặng kế hoạch hết thấy Quang đi hướng nhà ga.

“Nhưng là, Quang, Nghĩa Chỉ hiện tại là người giám hộ ngươi a.”

Nghe được bà ngoại khó xử trả lời, Quang chính là ở điện thoại lập lại trả lời:

“Ta nghĩ cùng người ở cùng một chỗ”. Trường học bên kia hẳn cũng hỏi thăm qua, chỉ cần thủ tục đầy đủ, chuyện chuyển trường là thực dễ dàng.

“Nghĩa Chỉ biết không?”

Quang trầm mặc một chút, trả lời: “Ta chỉ sẽ gây trở ngại hấn mà thôi”.

Bà ngoại khẽ thở dài một cái:

“Ta hiểu được. Ta đến nói với hấn.”

Bà ngoại bỗng nhiên đến thăm làm Nghĩa Chỉ cùng Cành đều phi thường ngoài ý muốn. Chờ nghe được nàng nói ra miệng yêu cầu, Nghĩa Chỉ lập tức đem ánh mắt bắn về phía Quang. Quang cúi đầu vô biểu tình.

“Nghĩa Chỉ, người trăm ngàn không cần hiểu lầm. Ta cũng không phải lo lắng Quang ở lại bên cạnh người. Sau khi Ngàn Hạc qua đời, may mắn có người, đứa nhỏ tài năng này hảo hảo mà được như hiện tại. Bất quá, ta nghĩ Quang nói cũng có đạo lý..... Người hiện tại có cuộc sống hoàn toàn mới, sẽ lại có đứa nhỏ của mình. Quang cũng đã muốn trưởng thành, sắp tới tuổi tay làm hàm nhai. Cho nên đến lúc chúng ta cũng làm cho Nghĩa Chỉ người thoải mái một chút.”

Nghĩa chỉ không có biểu tình nghe lời nói này. Hấn chậm rãi mở miệng:

“Xin hỏi..... Đây là ý tưởng của ngài, hay là quang cùng ngài đề suất?”

“Cho dù Quang không đề cập tới, những lời này ta cũng sớm hay muộn hội nói với người. Chỉ là nói muốn cùng với ta cùng nhau trụ, hấn là một đứa nhỏ có hiểu biết, hấn nói chính mình sẽ trở thành chứng ngại cuộc sống mới của người. Nghĩa Chỉ người còn trẻ, tận tình hưởng thụ cuộc sống của người đi. Quang, liền giao cho ta.”

Sau một trận trầm mặc, Nghĩa Chỉ ngẩng đầu lên:

“Thực xin lỗi, mụ mụ. Ta làm không được.”

Tay Quang hơi hơi căng thẳng. Cành nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Nghĩa Chỉ.

“Nghĩa chỉ.....”

“Xin cho Quang ở lại bên người ta. Ta sẽ làm hết khả năng nuôi nấng hấn, đưa hấn lên đại học tốt nhất. Trước lúc ấy thỉnh không cần mang đi hấn. Ta gần đây thăng chức, tiền lương cũng không gánh nặng. Thỉnh tin tưởng ta, làm cho Quang cùng ta sinh hoạt cùng nhau.”

Bà ngoại lộ ra vẻ mặt thập phần cảm động:

“Nghĩa Chỉ..... Có thể nghe được người nói lời này ta thật cao hứng. Mấy năm nay người đối Quang tận tâm hết sức chiếu cố, làm cho chúng ta vô cùng cảm kích. Nhưng là ta không nghĩ sẽ lại ích kỷ, nếu không dưới cửa tuyền, Ngàn Hạc cũng sẽ trách cứ ta. Cho dù Quang đến nơi đó, người về sau vẫn là phụ thân hấn, có thể thường xuyên đến xem hấn. Đợi cho người có tiểu hài tử chính mình, hấn nguyện ý kêu Quang một tiếng ca ca như vậy là đủ rồi.”

Nghĩa Chỉ bỗng nhiên mạnh đứng lên:

“Sẽ không lại có tiểu hài tử. Ta đời này chỉ có một mình Quang là đứa nhỏ.”

Quang mạnh mẽ ngẩng đầu lên. Bà ngoại cũng kinh ngạc nhìn Nghĩa Chỉ, Cành qua khiếp sợ đi theo sau đứng lên:

“Người đang nói cái gì nha! Lão công! Chúng ta đương nhiên sẽ có đứa nhỏ chính mình!”

“Không có. Đây là chuyện ta đã sớm quyết định, thực xin lỗi, Cành.”

Mặt Cành bởi vì khiếp sợ, thất vọng mà vụn vụn. Nàng run nhè nhẹ, thất thố kêu to lên:

“Ta cho tới bây giờ cũng không để ý người nuôi nấng Quang! Nhưng là..... Nhưng là nếu vì hấn, sẽ không muốn đứa nhỏ chúng ta, ta tuyệt không nhận!”

“Ta đã quyết định!”

Nghĩa Chỉ không kiên nhẫn một tiếng rống to, làm cho Cành ngốc đứng ở nơi đó. Nước mắt nhanh chóng bùng lên. Bà ngoại vội vàng đứng lên khuyên giải.

“Nghĩa Chỉ, người đang nói cái gì ngốc nói? Mau hướng Cánh giải thích. Ta lý giải tâm tình của người, nhưng là ta quyết không tán thành thực hiện này. Nếu người vì Quang hy sinh đến tình trạng trong lời nói này, ta hiện tại liền mang Quang đi.”

“Mụ mụ! Ta.....”

“Đừng sảo.” Quang bỗng dừng đứng dậy. Ba cái đại nhân cùng nhau đem ánh mắt chuyển hướng hấn.

“Ta không nghĩ ở tại chỗ này. Ta nghĩ muốn cùng bà ngoại cùng nhau trụ.”

Hấn mắt nhìn Nghĩa Chỉ. Nghĩa Chỉ thẳng tắp nhìn hấn, cứng ngắc đứng ở giữa phòng khách.

Quang xoay người lên lầu, rất nhanh liền mang theo một bao hành lý rồi đi xuống dưới. Nghĩa Chỉ ngơ ngác nhìn chăm chú vào hành động của hấn.

“Bà ngoại, ta hiện tại liền cùng ngài trở về.”

Quang đi đến trước mặt Cánh, hướng nàng cúi đầu thật sâu:

“Cám ơn ngài chiếu cố. Thực xin lỗi, cho ngài thêm nhiều phiền toái như vậy.”

Cánh nghẹn ngào phát không ra tiếng âm. Quang lại đi đến trước mặt Nghĩa Chỉ:

“Cám ơn ngài chiếu cố..... Ba ba.”

Quang không có ngẩng đầu. Hấn không dám nhìn tầm mắt nam nhân. Hấn đỡ lấy cánh tay bà ngoại đi ra cánh cửa màu đen.

“Đi thôi, bà ngoại.”

Bà ngoại có chút ngây thơ đi ra bên ngoài. Cánh tay Quang bỗng nhiên bị dùng sức giữ chặt, Quang trong lòng chịu đựng phiền giao, muốn sủy điệu giữ chặt tay hấn. Nhưng là thân thể bị cường bắt lấy cuốn lại đây.

“Ta không chuẩn người đi. Có nghe hay không!”

Nghĩa Chỉ rít gào giống sư tử đang giận. Nhưng Quang phản ứng so với hấn còn muốn kịch liệt hơn.

“Ta một chút cũng không nghĩ ở nơi này! Mỗi ngày ta đều muốn phải rời khỏi! Ta với người một chút quan hệ rõ ràng cũng không có, còn muốn ở lại nhà người, không phải rất kỳ quái sao? Người đừng xen vào ta nữa!”

Bà ngoại kinh hoảng giữ chặt Quang trách cứ:

“Người đang nói cái gì, mau hướng ba ba giải thích!” Nhưng là Quang bay nhanh mở cửa liền xông ra ngoài. Nghĩa Chỉ đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích. Bà ngoại liên tục hạ thấp người bởi tội nói:

“Đứa nhỏ này hôm nay là làm sao vậy..... Vừa lúc nghỉ hè, Nghĩa Chỉ người cho Quang trước ở tại nơi ta, chuyện chuyển trường, lần sau nói”

Quang ở gió đêm nhắm mắt lại. Mặc kệ bà ngoại quở trách như thế nào, Quang một câu cũng không có nghe thấy. Hấn ngốc nhìn ngoài cửa sổ dần dần đi xa Đông Kinh, trước mắt chớp lên ánh mắt Nghĩa Chỉ khi nhìn chính mình.

Vì cái gì lại lộ ra cái loại biểu tình này? Không phải bởi vì chán ghét ta, mới cùng ta làm cái loại sự tình này sao? Không phải vì làm cho ta thống khổ, mới ngay cả một câu giải thích cũng không nguyện ý nói sao?

Dù sao, hết thấy cũng đã xong.

3.

4. Chương 4

Mùa hè ở nông thôn bị thiên minh bao phủ. Nơi nơi đều là cây xanh cùng gió ướn át, trên trần mọi người lẫn nhau xuyên môn, còn có tịch dương chạng vạng đẹp phi thường.

“Hoan nghênh quang lâm!”. Quang mặc màu trắng đồng phục, hướng khách nhân đi đến khom người. Tiểu khách sạn của cậu, lầu một là cư rựu ốc, nhì, ba tầng là phòng nghỉ. Quang ở trong cư rựu phòng hỗ trợ làm nhân viên tạp vụ đã vài ngày.

“Có Quang ở, ngay cả sinh ý đều đi lên!” Mọi nhìn tăng nhiều khách nhân, mỉm cười. “Nhất là nữ hài tử nga, đều là hướng về phía Quang tới.”

Một nhà cậu phi thường hoan nghênh Quang đã đến, điều này làm cho Quang cảm thấy an tâm. Vì bất thành vì ăn cơm người, rảnh rồi Quang cố gắng công tác. Buổi tối, Quang trở về nhà bà ngoại Nhật Thức Cũ Trạch ở lại. Tuy rằng cũ nhưng thực rộng rãi, còn có lưu giữ đình viện cùng hồ nước hoàn hảo.

Mới vài ngày mà thôi, Quang đã muốn nhận thức không ít người trên trần. Mọi người đều là người nhiệt tình lại giản dị, thậm chí gặp mặt hay nói giỡn: “Chúng ta đều là vì đến xem mỹ thiếu niên nga.” Nữ hài tử lớn hơn nữa muốn cùng Quang đi ra ngoài. Nhưng là Quang luôn mỉm cười từ chối.

“Hoan nghênh lần sau lại đến.”

Tiến bước một vị khách, Quang vừa muốn xoay người, cửa lại đi vào một vị tân khách nhân. Đang muốn khom người Quang bỗng nhiên chấn động. Khách nhân kỳ quái nhìn về phía hắc liếc mắt một cái, Quang như ở trong mộng mới tỉnh vội vàng cúi lưng xuống.

“Hoan, hoan nghênh quang lâm.” Quang vẽ mặt hoảng hốt trở lại quỳ.

Nhìn đến thân ảnh, nháy mắt tưởng là Nghĩa Chỉ. Vô luận là dáng người hay kiểu tóc đều thực giống nhau, nhưng là mặt so với Nghĩa Chỉ bình thường kém nhiều lắm. Khi phát giác nhận sai người, Quang hơi suy sụp hạ bả vai.

Từ sau khi trở lại nơi này, Nghĩa Chỉ ngay cả một chiếc điện thoại đều không có gọi tới. Bắt đầu vài ngày, Quang còn suy nghĩ, có thể hay không giống lần đầu tiên nửa đêm bị Nghĩa Chỉ kéo về; Nhưng liên tục qua một tuần sau, Quang biết là sẽ không. Ngay cả Quang cũng không thể giải thích, chính mình rốt cuộc chờ mong cái gì.

“Quang, Quang!”

Khi ăn cơm Quang còn thất thần, bỗng nhiên nghe thấy biểu muội nhỏ hơn mình hai tuổi kêu:

“Người suy nghĩ cái gì xuất thần như vậy a!” Biểu muội Mĩ Nại Tử không hề giận khỏi miệng. “Buổi chiều có điện thoại tìm người nga!”

Quang lập tức đem ánh mắt bắn ở trên mặt Mĩ Nại Tử. Thấy vẻ mặt này của hắc, Mĩ Nại Tử càng thêm mất hứng:

“Cái gì thôi, chẳng lẽ người luôn luôn chờ điện thoại sao? Cô gái kia gọi là Thi Chúc gì đó, là bạn gái người sao?”

Quang hơi suy sụp hạ bả vai. Hắc không trả lời, chuyển khai tâm mắt, cúi đầu trong bát cơm. “Là đồng học bên Đông Kinh kia.”

Mĩ Nại Tử lộ ra biểu tình yên tâm mà cười lên: “Thật tốt quá, nếu người có bạn gái trong lời nói, kia khả thật sự phiền não!” Thấy cha mẹ cùng nhau ngẩng đầu nhìn chằm chằm chính mình, Mĩ Nại Tử đỏ mặt nói “Ai kêu quang rất đẹp trai, Hương Chúc các nàng đều nhờ ta giới thiệu a!”

Nói xong “Ta ăn no ” Quang đứng lên, cậu bỗng nhiên lơ đãng giống như mở miệng:

“Quang, Nghĩa Chỉ tiên sinh bên kia..... Người muốn hay không đánh cái điện thoại?”

Bỗng nhiên nghe được cái tên kia, thân thể Quang hơi chấn động. Hắc có chút cứng ngắc nhìn cậu:

“..... Ta nghĩ không tất yếu.”

Ta không ở, hắc chỉ càng thoải mái đi. Nghĩ như vậy Quang quay đầu đi, nhưng bởi vì phía dưới nghe được lời nói, mạnh ngẩng đầu lên.

“Nghĩa Chỉ tiên sinh hắc, tựa hồ bị thương rất nặng a.....”

Quang trong lúc nhất thời không thể lý giải lời nói mình nghe được. Hắn mở to hai mắt nhìn cậu:

“Ngài nói cái gì? Thương?..... Cái gì thương?”

Cậu hiện ra biểu tình thực kinh ngạc.

“Như thế nào, ngươi còn không biết sao? Nguyên lai mù mù không có nói cho ngươi a.....”

“Phịch” một tiếng, Quang đem hai tay xanh tại trên bàn, thân thể vội vàng tiến về phía trước.

“Đã xảy ra chuyện gì? Mau nói cho ta biết!”

“Nghe nói Nghĩa Chỉ tiên sinh hắn ở ngày hôm sau ngươi tới nhà chúng ta xảy ra sự cố giao thông, vẫn nằm ở bệnh viện. Chúng ta cũng là hôm qua mới.....”

Quang bỗng nhiên chạy đi. Tất cả mọi người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hắn, Quang không nói được một lời, ra cửa chạy vội ra ngoài.

“Thăng thần một chút không phải tốt lắm.....”

Cậu dường như không có việc gì tiếp tục ăn cơm.

“Bà ngoại!”

Ngoài cửa phòng bà ngoại, dùng khí lực kêu to. Khi hắn thấy trong phòng còn ngồi một người, nhất thời đóng chặt miệng. Hắn không dám tin, bình tĩnh nhìn người kia. Bà ngoại hướng Quang ngẩng đầu lên.

“Quang, vừa lúc ngươi trở về.”

Nàng đứng dậy, hướng nam nhân ngồi ở trên thảm gật gật đầu.

“Ngươi tự mình nói với Quang đi. Chuyện của Quang, từ chính hắn làm chủ. Ta trước đi ngủ.”

Bà ngoại đi ra ngoài, tiếng bước chân biến mất ở nhà cũ yên tĩnh.

Quang cùng nam nhân trên thảm đối diện lẫn nhau. Bị ánh mắt nam nhân trực tiếp chăm chú nhìn, Quang tựa như bị rấn nhìn mèo giống nhau, vừa động đều không động được. Nam nhân từ trên thảm đứng lên, hướng về phía Quang đi tới.

“Quang.....”

Quang bị dùng sức kéo vào ôm ấp. Hơi thở nam nhân ấm áp phun ở quang cổ, Quang bị sức mạnh kia lỏng đầu. Hắn giật mình, trước mắt xuất hiện hình ảnh khi chính mình 15 tuổi, cái buổi tối mù mù vừa mới qua đời kia, ở hành lang bệnh viện, nam nhân cũng là ôm chính mình mãnh liệt như vậy. Tỉnh táo lại, Quang lắc lắc thân thể giãy ra, gât gao cầm lấy tay nam nhân:

“Ngươi không phải bị thương vào bệnh viện sao? Vì cái gì ở trong này? Rốt cuộc sao lại thế này?”

Nam nhân tuần mỹ trên mặt xuất hiện biểu tình giật mình, sau đó bắt đầu dĩ cười khổ một chút.

“Không phải gọi bọn hắn không cần nói cho ngươi sao.....”

Quang nhìn thân thể nam nhân từ đầu đến chân. Bờ vai rộng lớn, phần eo xinh đẹp cùng hai chân thon dài, cánh tay hữu lực. Rốt cuộc bị thương ở nơi nào? Bề ngoài hoàn toàn nhìn không ra. Có thể xuất viện hẳn là không nghiêm trọng đi? Nhưng là không phải cũng có nội thương, qua vài tháng thậm chí vài năm về sau mới phát tác sao? Nói vậy thì làm sao bây giờ?

Tâm tình Quang tựa như ngọn nến đầu gió, cấp tốc lay động hỗn loạn.

“Gạt ta đứng không.....”

“Cái gì?”

Nam nhân khó hiểu gờ lông mi lên. Quang ngẩng đầu trừng mắt nhìn ánh mắt nam nhân.

“Người này không phải êm đẹp sao? Làm sao có bị thương? Bởi vì vẫn không liên lạc, hiện tại lại đột nhiên chạy tới rất kỳ quái, cho nên liền bịa ra cái gì tai nạn xe cộ chuyện ma quỷ đến giảng hòa đúng không?”

Bị nghiêm từ chất vấn nam nhân không có trả lời, nhìn chăm chăm mặt Quang. Dem phản ứng của nam nhân lý giải thành cam chịu, lòng Quang nhanh chóng tối đen lại.

Ta đến tốt cùng vì cái gì lo lắng như vậy? Bị đùa giỡn như vậy, ta không phải cùng cái ngu ngốc giống nhau sao?

Quang nhanh chóng xoay đầu đi hướng bên ngoài. Khi đi đến một nửa thì bị cánh tay giữ chặt, Quang kịch liệt muốn vùng thoát khỏi lại bị dùng sức kéo trở về, còn chưa kịp phản ứng lại đã bị hôn.

4.

5. Chương 5

Nụ hôn sâu nhiệt liệt giống như hòa tan hết thấy. Quang lắc thân thể phản kháng, bị nam nhân đẩy lên trên tường, bắt lấy đầu của hắn hôn. Cổ họng Quang không kịp nuốt vào, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống dưới. Cho dù vậy, nam nhân cũng không có chút ý định buông hắn ra. Buông môi ra hô hấp, sau lại lần hôn lần nữa, hai người hai người dây dưa qua lại. Đầu óc Quang trống rỗng, thời điểm có chút ý thức, hắn mới phát hiện chính mình đang gắt gao ôm cổ nam nhân, phần eo dưới hoàn toàn mất đi khí lực.

Nam nhân rốt cục rời môi hắn. Hai chân Quang mềm nhũn, bị nam nhân thuận thế kéo vào trong lòng.

“Buông ra.....”

Thanh âm há mồm thở dốc, lỗ tai Quang nghe cảm thấy thẹn. Đúng lúc này tay bị nam nhân bắt lấy, hướng vị trí ngực, sờ soạng ngừng lại.

“Nơi này. Xương sườn chặt đứt.”

Quang lấp bắp kinh hãi ngẩng đầu lên. Nam nhân biểu tình không giống như là đang nói dối. Thâm trầm nhìn Quang, ngữ khí kể ra giống như đang nói chuyện người khác

“Ngày hôm sau người đi, bởi vì trên đường về nhà ngủ gà ngủ gật, kết quả bị xe đụng vào. Chặt đứt hai cọng xương sườn, thầy thuốc nói có một cây thiếu chút nữa sắp đến lá phổi, bất quá đã không có việc gì. Nằm viện một tuần chính là quan sát có nội thương hay không.”

Quang lẳng lẳng dừng lại ở trên mặt.

“Ngủ gà ngủ gật?”

“Ân. Bởi vì một đêm không ngủ.”

Nam nhân thần nhiên nói. Quang nhớ tới tiếng hô của mình đêm hôm đó, cuối cùng còn thấy ánh mắt bi thương của Nghĩa Chỉ. Hắn do dự ngẩng đầu, Nghĩa Chỉ chỉ yên lặng nhìn chính mình. Hai người tự nhiên mà nhìn như vậy, sau đó môi lại đến cùng nhau. Quang cũng không hiểu được mình, nụ hôn có ý nghĩa gì, chính là vì chính mình mà Nghĩa Chỉ mới có thể bị thương, nhận ra làm cho hắn chấn động.

Theo lời hắn nói, chính mình có thể ảnh hưởng đến hắn sao? Thật vậy chăng?

Quang mơ hồ hơi hơi trợn mắt, nhìn bao trùm ở phía trên thân cánh hoa nam nhân thu hút hắn. Xem bao lâu cũng không chán gương mặt hoàn mỹ này. Lần đầu tiên gặp mặt, liền mê luyến, đối bạn học khoe “Trên thế giới tốt nhất là xem ba ba ta”. Cái thời điểm kia thật là muốn cùng hắn sống cả đời đi? Muốn một tay nắm lấy, một tay nắm lấy, ba người khoái lạc cả đời.

“Quang?”

Nam nhân giật mình rời môi đi, ngạc nhiên nhìn mặt Quang.

Đã bao nhiêu lâu? Lần cuối cùng là khi mù mù qua đời. Về sau đã không còn khóc, thời điểm Nghĩa Chỉ tái hôn, nghĩ đến bị vứt bỏ, còn có bị hắn bắt buộc làm cái chuyện này, cũng đều không khóc. Cũng thường xuyên nghĩ đến mẫu thân, nhưng là cũng không khóc. Hôm nay lại chảy nước mắt xuống.

“Đừng lo lắng, đã không có việc gì.”

Nghĩa Chỉ ôn nhu liếm nước mắt Quang, nhưng Quang khóc lắc đầu.

Không phải như thế. Không nên là như vậy. Cho dù sinh hoạt cùng nhau, thậm chí biến thành cái loại quan hệ tội ác này, tâm cũng cách xa. So với mù mù khi còn trên đời, thậm chí lần đầu tiên hô “Ba ba”. Rõ ràng muốn cùng hắn một chỗ như vậy, rõ ràng sống trên đời mỗi một bước đều mong được đến hắn cổ vũ cùng làm bạn, nhưng hiện tại biết hết thấy cũng không khả năng.

Bởi vì đã biến thành quan hệ như vậy.

Bởi vì đã biết lòng chính mình cũng đều cải biến.

Muốn Không hề là một cái phụ thân.

Chính mình nghĩ đến đều có lẽ vĩnh viễn không chiếm được, nước mắt liền tự nhiên chảy ra. Cho dù bị nam nhân gắt gao ôm hơn nữa giải khai quần áo, cho dù tản ra ấm áp, Quang vẫn như cũ từ chỗ sâu trong tim cảm thấy tuyệt vọng cùng bị thương.

Dùng làm phòng tiếp khách, trong không gian hẹp hòi nam nhân thở hào hển đặt Quang trên người. Đùi bị tách ra cả người liền run lên, phản ứng quá mức trung thực làm cho đáy mắt nam nhân hiện lên hào quang. Lúc bị hung hăng trù sập, Quang liều mạng che miệng mình mới không có kêu ra tiếng, tay bị rút ra, môi lưỡi giao triền nồng hậu. Thời điểm ý thức dần dần đi xa, Quang nghe được Nghĩa Chỉ ở bên tai thở hổn hển, mở miệng:

“Rất muốn ta đứng không, quang.....”

Nam nhân đưa tay hướng phân thân cao vót đã muốn nhảy lên.

“Nơi này..... Sẽ nói lời nói thật.....”

Khoảnh khắc bị cầm gắt gao, Quang hít một hơi. Ngay sau đó vuốt phẳng kịch liệt làm cho hắn cơ hồ thét chói tai đi ra. Kích động, Quang hung hăng nắm lấy phía sau lưng Nghĩa Chỉ.

“Ồ.....”

Nam nhân đau đến kêu rên, liền liều mạng trù sập phần eo. Lập tức gặp được trừng phạt, Quang cho dù hối hận cũng đã muộn, giữa tình ái kịch liệt cả tầm mắt đều trống rỗng. Âm thanh *** ô trù sập gia tốc, làm cho Quang cảm thấy thẹn cả người nóng bừng, cuối cùng nam nhân bắn vào chính mình. Nam nhân ngã vào lưng Quang thở dồn dập, phía sau vẫn duy trì tư thế kết hợp, liền như vậy vẫn không nhúc nhích.

“Theo ta trở về.”

Nghe thấy âm thanh sau lưng, thân thể Quang cứng ngắc. Thân thể bị nắm quay lại nắm hai má.

“Hiện tại liền theo ta đi.”

Không biết vì cái gì trước mắt lại lần nữa thoáng qua hình ảnh một đêm kia. Cánh đi công tác trở về, buổi tối vợ chồng kích tình ôm. Mỗi lần nhớ tới đều đã dâng lên cảm giác khác thường. Quang buông tha tự hỏi cái loại cảm giác này là cái gì, nhưng bản năng biết, không thể trở lại nơi đó, vô luận như thế nào cũng không thể.

Đẩy nam nhân nhìn mình nóng bỏng ra, Quang đứng lên yên lặng mặc quần áo.

Nghe không được hắn trả lời, nam nhân dần dần thay đổi sắc mặt.

“Sau khi trở về sẽ lặp lại chuyện như vậy sao?” Quang cúi đầu nhìn xuống chân nam nhân, không có biểu tình mở miệng:

“Ta cũng chỉ có tác dụng này đúng không? Cho nên người mới có thể chạy tới tìm ta.”

Nghĩa Chỉ ngay cả quần áo cũng chưa mặc, đứng lên nhìn Quang:

“Người đang nói mê sảng cái gì?!”

“Kêu lớn tiếng bà ngoại sẽ nghe thấy.”

Chỉ dùng khí thế ánh mắt chính mình nhìn nam nhân cao lớn. Bị dọa đi? Nhất định không biết chính mình cũng có thể cường thế như vậy. Nếu thật sự lo lắng, buổi tối ngày đó sẽ đuổi theo, giống như buổi tối sinh nhật 16 tuổi kia. Từ ngày nào đó chính mình sinh ra cải biến.. Một khi đã như vậy nên nhận ra trách nhiệm, nhưng nam nhân cố tình không tự giác như vậy.

Bởi vì chính mình muốn có được cái gì đó. Thật giống như bóng dáng đen tối bỗng nhiên dưới ánh mặt trời hiện ra nguyên hình, tất cả đều có đáp án. Tuy rằng kết quả như vậy làm cho chính mình khiếp sợ đến rơi lệ, nhưng Quang đồng thời cũng hạ quyết tâm.

Rốt cuộc..... Không cần quan hệ như vậy. Làm cho phụ thân ôm chính mình, đây là một lần cuối cùng. Đi ra bên ngoài, thân thể bị kéo lại, nam nhân cả người trần trụi nhìn thẳng ánh mắt Quang.

“Thật sự không chịu theo ta trở về sao?”

Quang không chút nào lùi bước nhìn lại. Hai người trầm mặc nhìn nhau, ánh mắt nam nhân càng ngày càng nóng:

“Vì cái gì?”

Quang yên lặng hít vào một hơi, trả lời:

“Bởi vì ta chán ghét người.”

Không nghĩ nhìn biểu tình của nam nhân cho nên hắn cúi đầu. Nhưng khí lực hung hăng tập trên vai chính mình, thân thể bị kịch liệt lay động.

“Nói dối! Nghe được ta bị thương người khẩn trương như vậy là ai? Bị ta cầm nơi này, cả người run run là ai?” Chỗ bị nam nhân cầm làm Quang nhất thời rối loạn hô hấp. “Bị người đáng ghét làm như vậy là không có cảm giác đi? Thật sự chán ghét ta, nhìn thấy ta lúc ấy tình hình đặc biệt khóc sao? Người nói a!”

“Đủ! Ba ba!”

Nam nhân nghe cái xưng hô như bị dội một chậu nước lạnh, dừng động tác. Quang cũng không biết như thế nào lại dễ dàng lộ ra tươi cười.

“Người không phải ba ba ta sao? Đối ta làm cái loại sự tình này, chẳng lẽ ta không có lý do gì chán ghét người sao!”

Đẩy nam nhân ra không có gì khó khăn, nam nhân tựa như nguồn điện bị đứt, ngơ ngác buông lỏng tay ra. Quang chạy nhanh mở cửa liền xông ra ngoài.

Chạy đi làm động đến nơi đó liền chảy xuống chất lỏng. Theo gốc dùi chảy xuống là dịch thể nam nhân. Quang mặc kệ hạ thể đau đớn, một hơi chạy đến bờ sông không người. Nơi này so với Đông Kinh tốt hơn là có thể dễ dàng tìm được một nơi không ai đến quấy rầy. Giống hiện tại ôm đầu gối ngồi ở bờ sông một đêm, cũng sẽ không có người phát hiện chính mình.

Vì thế Quang cứ ngồi như vậy một đêm. Lúc trở về phòng khách đã không có một bóng người. Quang nhìn chằm chằm, mặt trên hoàn toàn không có dấu vết tội ác. Chậm rãi trở lại phòng chính mình, Quang ngã vào trên giường. Rõ ràng đã đau đầu sắp vỡ ra, lại không ngủ được. Mặc kệ xoay người vài lần đều vẫn tròn mắt.

Buổi sáng nghe được bà ngoại nói Nghĩa Chỉ đã trở về, là việc sớm đoán từ trước, Quang vẫn là thù hằn ánh mắt. Bà ngoại do dự mà hỏi có phải hay không cùng Nghĩa Chỉ cãi nhau, Quang lắc đầu. Nhưng lại nghe được bà ngoại nói “Thật sự một chút cũng không lưu luyến ba ba sao”, trong lòng Quang giống như bị cái gì đâm vào một chút, ần ần đau.

Về sau không hề có tin tức Nghĩa Chỉ

Ngay cả bà ngoại cũng không mở lời nhắc tới, giống như hoàn toàn đem Quang từng sống ở bên một nam nhân là chuyện không có. Trong phòng Quang dần dần càng ngày càng nhiều đồ dùng, bà ngoại cùng cậu như là bố trí tân phòng vậy, mua đồng lớn tân gia cụ đồ điện, ngay cả máy tính cũng mua đến đây. Về sau bà ngoại liền lôi kéo tay Quang từ ái cười nói, bà ngoại nhất định đưa quang đi học đại học tốt nhất.

Những lời này đại biểu là tuyên ngôn người giám hộ đi. Nói cách khác, cuối cùng bị nam nhân kia buông tha.

Không biết bà ngoại còn nói cái gì, Quang đứng ở nơi đó cái gì cũng không có nghe vào. Sau khi bà ngoại rời khỏi, yên lặng nghĩ, Quang kéo ngăn tủ tận cùng, tìm ra cái khuôn hình giấu ở dưới.

“Mụ mụ.”

Nữ nhân tóc dài, ôn nhu mỉm cười với mình. Bên cạnh mình còn mặc chế phục quốc trung, lộ ra tươi cười xa lạ. Có một bàn tay khoát lên vai mình, đứng ở bên người, là nam nhân kia.

Hé ra ảnh gia đình hoàn mỹ. Vuốt mụ mụ mặt, Quang nhắm mắt, lại mở ra.

Thực xin lỗi, mụ mụ. Ta.....

Ta.....

Bất quá..... Đã muốn không quan hệ.

Ngày nghỉ đi qua, một nửa thời gian chuẩn bị thủ tục chuyển trường. Mặc dù cách khai giảng còn một đoạn thời gian, nhưng nếu nói đợi đến khi đó không biết như thế nào sẽ vào lớp học. Quang muốn hảo hảo học bài. Bởi vì đó là chuyện duy nhất trước mắt chính mình có thể làm, cũng là biện pháp duy nhất báo đáp bà ngoại cùng cậu.

Tìm lần nữa sở hữu cũng không thấy đệ tử chứng. Cố gắng tìm vài lần, khiến Quang lặp lại xác nhận, cuối cùng không thể không tin là còn để tại nơi Nghĩa Chỉ. Ý nghĩ như vậy làm cho người hấn rùng cả mình.

Chẳng lẽ phải trở về một chuyến, không thể..... Nghĩ đến đây thân thể hấn không khỏi lui lại. Bản năng bài xích, nhưng lại tựa hồ ẩn ẩn khát vọng cái gì.

Kỳ thật vốn cũng có thể nhờ bà ngoại hoặc là cậu, nhưng thứ nhất Quang không muốn phiền toái bọn họ, thứ hai cho dù bọn họ đi cũng không thấy tìm được. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có quay trở về.

May mắn còn giữ lại chìa khóa. Chỉ cần nơi đó không có đổi khóa..... Tìm được giấy chứng nhận sau thuận tiện đem cái chìa khóa trở về. Nghĩ như vậy, Quang do dự mà đi vào khu nhà quen thuộc. Chung quanh im ắng một người cũng không có. Bởi vì thời gian đi làm cho nên cũng không lo lắng có người ở nhà, Quang cắm vào ổ khóa lập tức đi vào.

Nhìn đến cảnh tượng trước mắt, hấn đứng ở tại chỗ vừa muốn động đều không động được.

6. Chương 6

Căn phòng nguyên bản nho nhã, hiện tại trống trơn giống như bị cướp sạch.

Đồ điện sa hoa cũng không thấy. Chỉ còn lại những tạp vật, trên sô pha, bàn trà đều thật dày bụi. Theo bản năng Quang xông lên lầu.

Chẳng lẽ đã chuyển nhà Hy vọng cái đệ tử chứng không có gì dùng được không bị vứt bỏ. Chạy nhanh mở ra cửa phòng chính mình, Quang lại sửng sốt. Phòng mình giống như lúc trước khi rời khỏi. Mặc kệ là đồ dùng gì, bài trí đều hoàn toàn không hề bị động quá. Càng làm cho Quang kinh ngạc là: trên giường còn nằm một người.

Nghe được thanh âm mở cửa, hơi giật mình mở chăn ra. Mái tóc đen rối tung, người nằm trên giường nâng đầu lên nhìn, Quang giống như bị ma chú, tay chân đều không thể động đậy.

Tầm mắt sương mù kia vừa nhìn thấy mình liền lập tức thanh tỉnh.

Không có chờ đợi phương động đậy, Quang lập tức xoay người lao xuống thang lầu. Nhưng ngay sau đó hấn nghe được “động” một thanh âm vang lên. Do dự nửa ngày sau, không chịu được chậm rãi đi lên, Quang ở cửa phòng thấy trên mặt đất thân thể ngã xuống.

“Chờ đi.....”

Giọng nam nhân suy yếu khàn khàn kêu lên. Ánh mắt sung huyết cùng hai gò má hóp lại, trong nháy mắt cơ hồ tưởng người khác. Quang ngơ ngác không dám tới gần, sau khi phát hiện nam nhân tựa hồ ngay cả khí lực đều không có, ban đầu đề phòng một chút liền xói mòn. Quang chậm rãi đi qua, vừa vươn tay đã bị nam nhân nắm chặt.

“Quang.....”

Cho tới bây giờ không nghĩ tới lúc gặp lại sẽ là hoàn cảnh này. Cho tới bây giờ nam nhân đều vô cùng cường, hiện tại lại yếu đuối yếu dựa vào chính mình mới ngồi dậy được. Hết thấy làm cho tâm tình Quang yên tĩnh kì dị. Giúp đỡ nam nhân ngồi trên giường, Quang do dự một chút đã ngồi xuống ở bên cạnh.

“..... Đồ đạc đâu? Đã chuyển nhà sao?”

Nam nhân lắc lắc đầu. Bắt lấy tay chính mình truyền đến nhiệt độ nóng bỏng. Quang nhìn không được đưa tay lên trán nam nhân sờ soạng một chút. Quả nhiên đúng là phát sốt. Trong trí nhớ, phòng ngủ Nghĩa Chỉ hẳn là có thuốc, nhưng là vừa mới di động đã bị nghĩa chỉ nắm lấy chặt chẽ.

Không chút do dự bỏ tay ra, hắn đi đến phòng đối diện, bên trong hỗn loạn trình độ đồng dạng làm cho Quang mở to hai mắt. Không ôm hy vọng tìm kiếm, may mắn được phẩm đều còn. Nhanh chóng tìm được viên thuốc màu trắng, sau lại ngay cả một ly nước ấm cũng không có, Quang đành phải đi vào phòng bếp nấu nước.

Đợi cho bưng nước cùng viên thuốc trở lại phòng, Nghĩa Chỉ tựa như tiểu hài tử lạc đường tìm được mục tiêu, kinh hỉ ngẩng đầu lên. Uống thuốc xong, Nghĩa Chỉ nhìn Quang bỗng nhiên lộ ra một nụ cười tươi yếu ớt:

“Người vẫn là trở lại.....”

“Ta chỉ là tới tìm đồ mà thôi.”

Quang đứng lên lại bị hung hăng giữ chặt.

“Gạt người. Người là không gặp được ta mới trở về.”

Rõ ràng người bệnh không hề có khí lực, còn nói mạnh miệng cái gì! Nội tâm nôn nóng, Quang không kiên nhẫn bỏ tay đối Nghĩa Chỉ rống to:

“Người còn không hiểu! Có phải hay không ta còn nói không đủ rõ ràng? Như vậy xin mời người hãy nghe cho kỹ, ta chán ghét người chán ghét người phi thường phi thường chán ghét người! Chỉ cần bị người đụng chạm liền ghê tởm muốn phun, tưởng tượng với người quan hệ như vậy liền hận không thể đi tìm chết! Người nghe hiểu chưa!!”

Lời nói loại này muốn nói tuyệt không khó khăn. Thấy biểu tình nam nhân hoá thạch giống nhau, trong lòng cũng nảy lên khoái cảm. Cùng với tuyệt vọng không bằng hoàn toàn chấm dứt, sau đó vĩnh viễn cũng không gặp lại. Vĩnh viễn..... Cũng sẽ không nói cho hắn tâm tình của mình. Nếu không chiếm được, ít ra tự tôn là duy nhất hắn còn lại. Bởi vì trừ bỏ điểm này điểm nọ, đã muốn..... Không có gì có thể ý lại.

Cho nên, nam nhân cúi đầu thật sâu nhìn không thấy biểu tình gì. Cũng không có cái gì gọi là ra nước mắt.

Nhưng tiếp theo nháy mắt, Quang liền đình chỉ hô hấp.

“Ta..... cùng Cánh ly hôn.”

6.

7. Chương 7

Quang nhất thời giật mình khi nghe lời nói.

“Ta đem vật sở hữu đều cấp nàng.”

Nghĩa Chỉ duy trì tư thế cúi đầu thật sâu mở miệng.

“Công tác cũng từ. Bởi vì nàng khóc nháo không chịu chia tay, còn đem phụ thân của nàng ra dọa. Cho nên liền từ chức.”

Quang nghe vẫn không biểu tình, vẫn không nhúc nhích.

“Không có nghe người chính miệng nói ra, lúc trước ta còn muốn lừa dối chính mình.....” Nam nhân cúi đầu thấp đến nỗi sắp vùi vào hai chân.“Mặc kệ làm cái gì cũng vô pháp bù lại..... Nhưng là ta nghĩ nói cho người biết, đối với người làm ra cái loại sự tình này,ta cũng không phải chết lặng không có cảm giác gì..... Ta..... Từng hận đến muốn giết chính mình.”

Nghe thấy thanh âm nam nhân yên lặng thở.

“Cho dù như vậy, Quang, ta.....”

Nghĩa Chỉ tựa hồ dùng khí lực toàn thân nâng đầu lên.

“Vẫn là không nghĩ buông tha cho người.”

Sức mạng trong thân thể đều như bị xói mòn, Quang đứng thẳng bất động ở trong phòng, nhìn nam nhân ngay cả nói chuyện đều suy yếu thở. Ánh mắt Nghĩa Chỉ thẳng tắp nhìn Quang.

“Mời người..... Trở về.....”

Đối diện thật lâu, sau Quang trả lời:“Đừng nói giỡn.”

Dùng sức đẩy Nghĩa Chỉ ra chỉ với một tay, Quang đi thẳng đến học tủ tìm kiếm giấy chứng nhận. Rất nhanh tìm thấy, sau đó cầm trong tay.Vì ngăn trở Quang, Nghĩa Chỉ lao đảo đứng lên lại té trên mặt đất, Quang ngay cả nhìn đều không, liếc mắt một cái bước đi hướng cửa.

“Quang!”

Cơ hồ là thanh âm thê thảm.

“Ta..... Người.....”

Quang chính là tạm dừng một chút cũng không,chạy bộ xuống thang lầu. Đi ra sau nhà, hẩn một hơi đi đến nhà ga gần nhất. Đang đợi xe trong đám người, mờ mịt đứng yên thật lâu, hẩn chậm rãi, chậm rãi đè lại ngực.

Ta..... Cùng Cánh ly hôn.

Khó có thể ức chế kinh hoàng. Không thể hô hấp hít thở.

Có lẽ, chính là bởi vì hẩn nói không muốn có đứa nhỏ. Nhưng là hẩn nói vì Cánh không chịu chia tay cho nên ngay cả công tác cũng từ. Như vậy, người đưa ra ly hôn là Nghĩa Chỉ.

Còn nói không nghĩ buông tha cho chính mình.

Ngay cả tưởng như trong lời nói, ly hôn là vì mình.

Quang kinh ngạc khắc chế ý nghĩ rõ ràng như thế. Nhưng là, vô luận chính xác như thế nào, cũng chỉ là ý nghĩ của chính mình mà thôi. Đến cuối cùng Nghĩa Chỉ cái gì cũng không có nói. Cho dù đã đến từng bước kia,vẫn là cái gì cũng không có nói ra.

Ta..... Người.....

Nói như vậy có thể thay biểu hiện cái gì đâu? Còn không phải tương đương cái gì cũng không có.

Quang chưa từng có thanh tỉnh nhận thức đến như thế, chính mình là một người chưa từng nhận thức.

Bị người đụng chạm liền ghê tởm muốn phun, nghĩ đến cùng người có cái loại quan hệ này liền hận không thể đi tìm chết..... Là người bình thường nên sẽ có loại phản ứng này. Cho nên mình nhất định không bình thường. Bắt đầu, bởi vì hẩn là người duy nhất trên đời có thể dựa vào. Giống như tín đồ tin tưởng chúa cứu thế,cho dù thế nào cũng không sinh ra hoài nghi. Hồi ức năm đó khi bị hẩn ôm,chính mình vẫn thấy ấm áp. Tín tưởng..... Hẩn là yêu ta.

Nhân loại chính là tin tưởng ngôn ngữ đi?. Không cần mở miệng có thể tâm linh giao hòa, Quang không tin chuyện như vậy. Chỉ có chính tai nghe được mới là có thể tin tưởng. Cho nên đẩy tay nam nhân ra.

Đã không còn kiên nhẫn để đợi chờ. Yêu ta..... Liền nói cho ta biết.

Khi trở lại phòng, trong nháy mắt hoài nghi thân thể kia có còn sinh mệnh hay không. Nghe được thanh âm, thân thể chấn động một chút, không thể tin được chậm rãi ngẩng đầu lên.

Quang không tiếng động đem thân thể lên trên giường. Gối lớn đồ ăn siêu thị rơi trên mặt đất. Thấy những thứ ấy, Nghĩa Chỉ lộ ra biểu tình sắp khóc.

Đem cháo dinh dưỡng đổ vào trong nồi nấu, bỏ vào tiêu, rau dưa, đồng thời tiên trứng chim. Thời điểm nấu cơm, trong đầu Quang cái gì cũng không nghĩ. Đem cháo không tiếng động đưa đến bên miệng Nghĩa Chỉ, nhìn nam nhân hé miệng nuốt toàn bộ vào, lại múc thìa tiếp theo. Vài ngày không có ăn qua cái gì, nam nhân ngay cả nuốt đều thực khó khăn, rốt cục dần dần thuận lợi ăn xong. Trong lúc đó hai người một câu cũng không nói. Trong không khí trầm mặc, Nghĩa Chỉ vài lần bắt lấy tay Quang, Quang liền rút ra.

Đang cầm bát không, Quang vừa đứng lên đã bị Nghĩa Chỉ kéo thân thể lại.

“Vì cái gì trở về?” Nam nhân phát ra âm thanh.

“Nhìn ta chết không phải vui vẻ sao? Vì cái gì trở về..... Quang!”

Quang mặc hần gắt gao kéo lấy vạt áo.

“Đừng cho ta ôm hi vọng.....” Nam nhân run run thanh âm mở miệng: “Ta thật vất vả bức chính mình hết hy vọng.....”

“Hết hy vọng?”

Quang lạnh lùng nhìn xuống nam nhân, sau đó dần dần giơ lên khóe miệng. Nam nhân kinh ngạc mở to hai mắt.

“Cái gì đều đã làm, chuyện tới nay mới nói là chết tâm?”

Nghĩa Chỉ ngơ ngác nhìn Quang tươi cười trào phúng:

“Nguyên lai người đối ta thật sự chỉ có như vậy mà thôi.”

“Không nên ép ta, quang!”

Nam nhân lộ ra vẻ mặt vô cùng thống khổ, hít thở không thông, buồn nói:

“Người căn bản cái gì cũng không biết!”

“Vậy người nói a!” Quang một phen kéo áo nam nhân, dùng sức mà chính mình cũng không tin tưởng được rộng to.

Dưới ánh mắt cường thế kia, ánh mắt Nghĩa Chỉ nhanh chóng ảm đạm. Ngũ quan thống khổ vặn vẹo cùng một chỗ.

“Ta đáp ứng Ngàn Hạc..... Cả đời cũng không thể..... Đối với người.....”

..... Mụ mụ?!

“Ta..... Cũng không phải bởi vì yêu mẫu thân của người mới thú nàng.”

Câu nói đó khiến cho Quang chấn động.

“Ta không thương nàng, cũng không yêu nữ nhân. Sinh ra cũng đã bị vận mệnh quyết định là như thế này.” Nam nhân nắm ngón tay, không ngừng dùng sức nắm chặt: “Khi cha mẹ yêu cầu kết hôn, chỉ cần không chán ghét, vô luận thú ai đều không sao cả. Ngay tình huống này, ta nhận thức mẫu thân người.”

Nghĩa Chỉ hoảng hốt nhớ lại.

“Lúc ấy nàng mang theo người, ngồi đối diện ta. Nhìn ra được nàng là một mẫu thân ôn nhu. Nhưng lúc ấy ánh mắt của ta càng người hấp dẫn.”

Quang hơi hơi chấn động, ngẩng đầu lên.

“So với đứa nhỏ cùng tuổi, biểu tình người sớm trưởng thành hơn. Rõ ràng bộ dáng xinh đẹp như vậy, nhưng ngay cả cười một lần đều không có. Dùng mắt nhìn chăm chăm ta, giống như đang nói, nếu dám khi dễ mẹ ta quyết không tha cho người. Ta lần đầu tiên ở trên mặt đứa nhỏ 12 tuổi nhìn thấy có biểu tình quyết đoán như vậy.”

Quang nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp mặt. Chỉ cần mình nhìn, nam nhân sẽ mỉm cười. Lúc đó tuy rằng chính mình cái gì cũng không có nói. Khi đó gọi “Ca ca” liền biến thành “Ba ba”. Nghĩ đến điều này, trong lòng Quang một trận đau đớn.

“Sống cùng Ngàn Hạc 3 năm, ta cũng cảm nhận được hạnh phúc. Nàng là một nữ nhân tốt. Ta từng nghĩ tới, tuy rằng không có tình yêu, nhưng nguyện ý cùng các người sống cùng nhau, cứ như vậy cả đời. Thẳng đến mấy hôm trước khi Ngàn Hạc qua đời, đã xảy ra..... một sự kiện.”

Nghĩa Chỉ bỗng nhiên đình chỉ tự thuật. Quang ngẩng đầu lên, Nghĩa Chỉ lộ vẻ mặt thống khổ.

“Ngày nào đó, ta..... hôn người.”

Quang cảm thấy mờ mịt. Lần đầu tiên hôn, chẳng lẽ không phải ở buổi tối sinh nhật 16 tuổi kia sao.....

“Vụng trộm hôn khi người ngủ say, nhưng bị Ngàn Hạc đi vào nhìn thấy.”

Cho tới bây giờ đều nhớ rõ cái cảm giác máu bị đông cứng.

“Nguyên bản là thật muốn đem người làm hài tử của mình..... Nhưng không có cách nào khống chế cảm giác..... Biện thái cũng tốt, xấu xa cũng tốt, sự thật là không thể thay đổi.....” Nghĩa Chỉ khó thở nhìn phía quang.“Khi nhận thấy được đã quá muộn. Đã muốn..... không thể tự kềm chế.”

Ánh mắt hai người ở không gian yên lặng dây dưa.

“Vô luận ta khẩn cầu như thế nào, nàng đều kiên quyết muốn đem người đi..... Vì lưu lại người, ta thậm chí quỳ gối trước mặt nàng.” Thấy ánh mắt Quang không thể tin, sau Nghĩa Chỉ nắm chặt rãnh tay nói:“Vài ngày sau đã xảy ra tai nạn xe cộ. Ngàn Hạc trước khi lâm chung, bắt ta thề..... Cả đời cũng không thể đối với người nói. Vĩnh viễn..... Cũng không thể nói cho người chuyện này.”

Quang không thể cảm giác được thân thể mình còn tồn tại. Tay cùng chân đều trở nên trống rỗng.

“Ta là một nam nhân đê tiện.....” Nghĩa Chỉ đau khổ dùng hai tay ôm lấy đầu.“Ta đáp ứng rồi nhưng không cách nào làm được! Không có cách nào không đi ôm người! Cho dù mất đi cảm nhận tốt từ người, muốn nổi điên..... Vì muốn buông tha cho người, ta cưới Cành, bởi vì ta sợ hãi cùng người một mình. Trong mắt của người cũng chỉ là một phụ thân mà thôi..... Người có biết ta có bao nhiêu sợ hãi khi người nhìn ta như vậy sao!”

Nam nhân run run mở ra áo ngủ, lấy ra cổ tay, lộ ra vết thương trên cánh tay.“Khắc chế không được xúc động muốn ôm người, ta liền hạ một dao, không mất đi tri giác ta liền ngủ không yên..... Cố ý cho người thấy ta cùng Cành làm tình, phát hiện người để ý, người có biết ta cao hứng cỡ nào không?! Chỉ là ảo giác thôi cũng tốt.....”

Bàn tay Nghĩa Chỉ chảy ra nước mắt.

“Muốn ôm người, độc chiếm người đã đến sắp nổi điên. Sau khi ôm người, ta hận không thể đi tìm chết. Chỉ có đem chính mình trở thành một con chó điên, ta mới có dũng khí đi vào phòng của người. Rõ ràng biết người đang chờ đợi đáp án, nhưng cái gì ta cũng đều nói không ra khẩu, bởi vì chỉ cần mở miệng sẽ trở lại sự thật. Ta sợ hãi thanh tỉnh, sợ hãi biết mình đối với người làm cái gì, càng sợ hãi nghe được người trả lời. Sợ hãi bị người vứt bỏ cho nên nói không nên lời..... Nói vậy không bằng bảo ta đi tìm chết.”

Nghĩa Chỉ áp lực phát ra tiếng khóc. Quang vẫn không nhúc nhích nhìn nam nhân ngồi ở trên giường khóc rống. Đợi cho thời điểm mình phản ứng đã ở trên giường. Thân thể tiếp cận của nam nhân run run gắt gao ôm lấy Quang.

“Ta yêu người.....”

Nam nhân khóc phát ra âm thanh.

“Ta yêu người.....”

Chỉ dùng lực nhắm hai mắt lại.

Hai người ở hai đường kính ngóng nhìn, lại không biết từng bước nói ra là có thể tới tâm. Yêu, hoặc là thương tổn, người nào nhiều người nào ít, kỳ thật cũng không quan trọng. Nếu có thể sớm một chút hiểu được tâm tình này..... Là có thể sớm trở nên kiên cường một chút. Hiện tại may mắn biết được nên còn cứu vãn.

Quang giống như có được vật trân quý, ở trong lòng nam nhân khóc rống.

Thực xin lỗi, mù mù.

Ta nghĩ muốn nam nhân này.

So với bất luận kẻ nào trên thế giới..... Đều càng muốn yêu hắn.

Cho nên, tin tưởng chúng ta sẽ hạnh phúc đi.

Quang chậm rãi cúi đầu, nụ hôn chân chính của tình yêu.

8. Chương 8: Phiên Ngoại Lễ Tình Nhân

Tuy nhiên, những ai chưa đọc chính văn thì cũng có thể coi như đang đọc một đoạn văn, bởi theo ý của ta thì riêng cái phiên ngoại này cũng tương đối trọn vẹn về mặt nội dung rồi (o^.^o)

Hôm nay, là một ngày có tuyết rơi.

Đằng Bân Quang mười tám tuổi đứng trên hành lang ngoài phòng học, nghiêng đầu ngắm những bông tuyết bay lả tả.

Tối qua lúc dự báo thời tiết nói có thể có tuyết rơi, còn có điểm không tin. Tuy rằng mới tháng hai, nhưng thời tiết đã dần chuyển ấm. Mấy ngày trước còn nóng tới áo len cũng phải cởi ra, cũng từng nghĩ tới một ngày đông có tuyết rơi, tuy lúc ấy cho rằng đó là chuyện không thể.

Nhưng mà — thật sự có tuyết a

.

Quang kinh ngạc nhìn hồi lâu, khóe miệng dần cong lên.

“Cái kia... Đằng Bân đồng học...”

Sau lưng truyền tới thanh âm, khiến Quang quay đầu lại. Đột nhiên bị nhét vào tay một chiếc hộp được gói tinh mỹ, còn chưa kịp nói lời nào cô gái kia đã xoay người bỏ chạy. Đã không nhớ nổi đây là lần thứ mấy của ngày hôm nay, Quang vẫn có chút ngỡ ngàng. Cúi đầu nhìn vật trong tay, xem cách gói ghém này chẳng cần mở ra cũng biết có gì rồi.

Chocolate ngày Valentine... chứ còn sao?

Từ ngày lên quốc trung, liền không ngừng nhận được thứ đồ vật này. Ấn tượng đầu tiên của Quang với lễ tình nhân chính là từ nữ sinh mà có. Chỉ cần tới ngày này, chocolate sẽ xếp đồng bên người, nhưng đối với Quang lại chẳng có tạo ý nghĩa nào. Cho tới năm ngoái — vẫn là như vậy. Thế nhưng hiện tại, Quang cuối cùng cũng hiểu được chút chút.

Bất quá, cậu cũng không phải là nữ sinh.

Mở chiếc ba lô đã căng tới sắp nổ tung, đem hộp quà bỏ vào chen chúc với một đồng hộp tương tự. Như thế này vẫn là lần đầu tiên. Trước kia nếu không phải chia cho mọi người thì cũng là len lén vứt đi, bởi vì cảm thấy thật vô nghĩa. Thế nhưng năm nay mỗi món đều giữ lại, còn chân thành cảm ơn đối phương.

Chính là muốn mang tất cả về, sau đó —

Sau đó...

Quang lộ ra một ý cười nhàn nhạt.

Thời điểm mở cửa, ngoài ý muốn là trong nhà không có ai.

Quang cảm thấy có chút thất vọng.

Cổ ý không phải đi tuyết rơi trên áo, muốn xem biểu tình kinh ngạc của người kia. Có lẽ là vội vàng lấy khăn lau đi, như vậy có thể nhân cơ hội cọ tuyết lên người nam nhân, còn có quả cầu tuyết lặng lẽ trong lòng bàn tay, cũng có thể đem ra sử dụng. Đáng tiếc hiện tại một thứ cũng không dùng được. Rõ ràng... đã đáp ứng cậu sẽ về sớm một chút.

Quang suy sụp buông rũ vai. Bất quá đã như vậy, cũng không có biện pháp. Dù sao cũng sẽ sớm trở về, buổi sáng nam nhân rời nhà đã hứa như vậy. Nghĩ tới đây, Quang liền cảm thấy an tâm. Bật công tắc điện, bắt đầu đun nước pha cà phê, mỗi lần người kia về nhà đều sẽ chìa tay phải ra. Rõ ràng chính mình pha sẽ ngon hơn lại muốn uống do Quang pha, đối với chấp niệm của nam nhân Quang cũng không biết phải làm thế nào. đành chấp nhận như vậy, thế nhưng cơm cũng muốn ăn sẵn nữa, có đôi khi còn Quang không rõ đến tột cùng ai mới là người giám hộ ai.

Quang tiến vào phòng bếp, lấy từ trong túi ra nguyên liệu nấu ăn mua ở cửa hàng tiện lợi. Tuy nam nhân đã nói buổi tối ra ngoài ăn thì hơn, nhưng Quang vẫn kiên trì đòi ở nhà. Không muốn ra ngoài, bởi hôm nay trên đường sẽ rất đông người, vô luận tới đâu cũng có cả đám người xung quanh, như vậy sẽ không còn là thế giới riêng của hai người nữa. Tương đối ngoài ý muốn là chính mình lại để ý loại chuyện này. Trước kia ăn nơi nào ngủ ở đâu chưa từng nằm trong phạm vi suy nghĩ của Quang. Cậu phát hiện mình đang dần dần thay đổi.

Không, có lẽ trước kia vẫn thế, chỉ là không thể hiện ra.

Bởi vì, đã không còn ... như xưa nữa.

Quang ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ.

Ban ngày tại trường học, có nữ sinh hẹn Quang đi chơi. Quang trả lời nàng, “Tôi đã có hẹn cùng người khác.”

Thấy biểu tình thất vọng trên mặt cô gái, Quang đoán nàng nhất định không nghĩ tới người hẹn cùng Quang không phải là nữ đi.

Nếu ở nhà ăn cơm cũng được tính là hẹn hò, thì mình cùng Nghĩa Chỉ chính là một đôi tình nhân mỗi ngày đều như vậy.

Loại cách gọi “người yêu”, mỗi lần Quang nghĩ đến đều có chút hoảng hốt. Mặc dù kiss hay mấy chuyện khác đều đã làm không nhớ nổi bao nhiêu lần, nhưng cả hai đều không có xưng hô như vậy với đối phương.

Nghĩa Chỉ đã từng được Quang gọi là ba ba.

Cha con nhưng không có quan hệ huyết thống, tuổi tác so ra có thể coi là huynh đệ. Nếu không phải mẫu thân tái giá thì cũng sẽ không gặp nhau. Tuy rằng Nghĩa Chỉ đơn phương xoay quanh cuộc sống bình thường của Quang, thế nhưng cuối cùng Quang cũng ngã vào ầm áp ấy cũng không biết phải làm sao. Nếu tất cả mọi chuyện đều có một lý do hợp lý để giải thích thì đã không phải là nhân sinh, bởi nhân sinh chính là tồn tại mà ngay cả bản thân cũng không nắm giữ được. Tuy không biết từ bao giờ đã xuất hiện tình cảm đó, nhưng một khi Quang phát hiện ra liền quyết định giữ lấy, cho dù có phải buông tay một số thứ khác cũng đành chịu. Cậu chính là luôn cố chấp tin tưởng như vậy, dù sao hạnh phúc cũng không phải chỉ có một định nghĩa mà thôi.

Bởi vì — hần nói: “Tôi yêu em”.

Chỉ cần như vậy... là đủ rồi.

Bắp cải đã thái xong xuôi, canh đun nhỏ lửa trong nồi. Thế nhưng đại môn vẫn không có chút động tĩnh. Quang nhất thời cảm thấy chẳng có gì để làm, bỗng nhớ tới đồng quà trong ba lô, liền lấy từng món từng món ra. Tay cầm chiếc hộp xinh đẹp được gói giấy màu lam và buộc nơ lụa trắng, Quang không khỏi cười khở. Nguyên lai hôm nay đã nhận nhiều quà vậy, trách không được ba lô trở nên thực nặng... Tuy cảm thấy có chút tội lỗi với cô gái kia, nhưng Quang cũng nhịn không được chút tư tâm thỏa mãn.

Nam nhân kia nhìn thấy... sẽ nói thế nào?

Trước kia cũng từng có một lần, bị Nghĩa Chỉ nhìn thấy đang đứng cùng một cô gái, hơn nữa nàng còn đang bỏ nhào vào lòng Quang. Cảnh tượng nàng vừa khóc vừa nói: “Em thích anh, thực sự rất thích anh” cũng bị hắn nhìn thấy. Khi đó Quang cho rằng Nghĩa Chỉ cũng không có cảm giác gì, thế nhưng trừng phạt của nam nhân với Quang đêm đó khiến cậu muốn quên cũng không quên được. Giây phút khoái cảm khiến Quang muốn ngắt đi, Nghĩa Chỉ chọt niết hai má cậu, một khắc đó, thần sắc hắn thế nhưng lại ... thực bị thương.

“Thật sự... không thích nữ sinh sao?”

Quang kinh ngạc nhìn lên Nghĩa Chỉ. Vấn đề hẩn hỏi cậu ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, liền ả ả cảm thấy giận.

Chẳng lẽ vẫn luôn không tin tôi như vậy sao?

Quang lạnh mặt muốn đẩy ra hạ thân vẫn đang gấn bó, nhưng Nghĩa Chỉ lập tức kinh hoảng ôm chặt lấy cậu. “Nếu đến một ngày em thực sự yêu thương nữ nhân, tôi thật không biết sẽ phải làm gì nữa...” Rõ ràng là nam nhân cường thế tới mức chính mình không dám lại gần, một khắc ấy lại yếu đuối giống như đứa trẻ nhỏ. Đáy lòng Quang nhịn không được dâng lên một mặt ảm áp. Vươn hai tay ôm lấy cổ nam nhân, cậu chủ động dâng lên đôi môi nóng bỏng. Hậu quả của việc Quang chủ động câu dẫn là ngày hôm sau thiếu chút nữa trường học cũng không đi nổi, nam nhân cắn a cắn cậu, hung ác thúc ép cậu phải phát hạ lời thề.

Vĩnh viễn... đều chỉ thuộc về một người.

Quang phục hồi tinh thần từ trong suy tưởng, trên mặt hơi hơi nóng lên.

Muốn... lại nhìn thấy nam nhân như vậy một lần nữa.

Muốn ánh mắt hắn mãi chỉ nhìn cậu. Vì sợ mất đi cậu mà trở nên yếu đuối.

Quang chưa bao giờ biết hóa ra mình lại là con người xấu xa như thế.

Nghĩa Chỉ vẫn chưa về.

Quang nhìn đồng hồ trên tường, dần cảm thấy sốt ruột.

Cậu đưa tay vào túi áo, thứ đồ vật này nọ đã bị ủ lâu tới mức nóng lên. Ngoài trời tối đen như mực, ngay cả tuyết đã ngừng rơi hay chưa cũng nhìn không rõ, nhưng Nghĩa Chỉ vẫn chưa trở về.

Quang đứng lên đi về phía điện thoại. Viện thiết kế trả lời đã tan tầm từ lâu, Quang đành gọi vào di động. Chuông đổ thật lâu mới có người tiếp máy, Quang vừa định nói chọt sững sờ.

Người tiếp điện thoại là một nữ nhân.

Vốn cũng có thể là gọi nhầm số, chính là nữ nhân “A lô!” hai tiếng không được đáp liền hỏi có phải muốn tìm Nghĩa Chỉ không?

Nàng gọi không phải “Đằng Bản”, mà là “Nghĩa Chỉ”.

Sau đó liền nghe thấy thanh âm Nghĩa Chỉ, giống như hô cái gì mà lại gần đây, rồi nghe thấy hắn gọi “Bách Hợp”.

Quang ngắt điện thoại khi Nghĩa Chỉ mới tiếp máy “A lô!” một tiếng. Thả điện thoại xuống bàn, cậu diện vô biểu tình đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Phòng bếp truyền đến hương thịt nồng đậm. Chỉ cần thêm chút gia vị là canh nấu xong xuôi, nhưng Quang bước qua tắt bếp đi.

Đám quà trên bàn cũng bị bỏ vào túi quăng tới một góc nhà. Nguyên bản nghĩ lập tức sẽ có điện thoại gọi lại, thế nhưng chuông điện thoại vẫn không hề vang lên. Quang nắm chặt thứ nào đó trong túi áo, dần xuống xúc động muốn quăng đi.

Cậu biết cũng không nhất định phải như thế. Nhưng nếu đã nhìn tới số gọi đến thì nên lập tức gọi lại.

Nếu biết em đang chờ ở nhà thì nên như vậy.

Nhưng ở bên một nữ nhân nào đó liền quên lời hứa sẽ về nhà sớm, ngược lại còn làm như chẳng có chuyện gì xảy ra. Quang tắt điện, khoác áo rời khỏi nhà.

Đường phố quả nhiên đông vui khác thường. Từng đôi tình nhân thân thiết đi bên nhau, mặc dù vậy vẫn có những cô gái vừa khoác tay bạn trai vừa len lén nhìn trộm Quang.

Cậu bước đi vô mục đích, cũng không biết phải đi đâu. Nói không chừng từ này tới giờ Nghĩa Chỉ cũng đã về đến nơi... Ôm hi vọng như vậy, Quang lộn trở lại nhìn, nhưng thấy lâu thượng (tầng lầu) xa xa tới om liền nhanh chóng rời đi, đi rất xa rồi cũng không quay đầu lại nhìn nữa.

Bất tri bất giác bước dọc theo con đường dẫn tới Viện thiết kế của Nghĩa Chỉ, Quang không biết nên cười khổ hay sao nữa. Cho dù cùng nữ nhân bên ngoài cũng sẽ không ở hướng này đi. Quang vẫn bướng bỉnh đi tiếp, nhưng vừa tới khúc ngoặt, cậu liền dừng lại.

Là xe của Nghĩa Chỉ.

Nếu chỉ đơn thuần là đậu tại đây, có lẽ Quang sẽ tiến tới xem rốt cục như thế nào, thế nhưng cậu lại thấy một màn ngoài dự kiến. Dưới ánh đèn đường có thể thấy được thân ảnh trong xe. Nam nhân đang ngồi ở tay lái, tuy Quang không nhìn rõ bộ dáng nhưng có thể thấy một nữ nhân chôn mặt nơi ***g ngực hắn, cơ thể cũng thuận thế dựa sát vào người kia.

Quang vẫn đứng ở đó, không nhúc nhích.

Không ngừng có người đi qua lại trước xe, cậu xuyên qua màn người ấy nhìn nam nhân.

Hắn vỗ vỗ lưng nữ nhân kia, sau đó vô tình ngẩng đầu lên. Ánh mắt hai người chạm nhau qua cửa kính. Quang trầm mặc nhìn nam nhân đang ngây ngốc, sau đó xoay người.

Vài bước đầu chỉ là đi bình thường thôi, dần dần bước chân càng nhanh hơn. Nghe thấy tiếng nam nhân đuổi theo sau lưng gọi to, sau đó cánh tay liền bị giữ lấy.

“Quang!”

Quang hung hăng giật tay ra.

“Buông!”

Người đi đường tò mò nhìn theo, thời điểm cậu xoay mình giận dữ với nam nhân, thấy một nữ nhân từ phía sau chạy tới.

Gương mặt tao nhã mỹ lệ lại mặc một bộ váy xinh đẹp, khó trách tại sao nàng đuổi theo chậm.

Quang nhin không được cười lạnh trong lòng. Muốn không nói không rằng đi về phía trước, lại bị nam nhân dùng sức giữ chặt.

“Quang! Chậm đã!”

Quang không biết ở trên đường lặp lại loại hành động này trừ bỏ cho người khác xem náo nhiệt còn có ý nghĩa gì khác? Vậy nên chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nam nhân. Người kia bị cậu nhìn đến hoảng hốt, đứng ngẩn ra đó.

Nữ nhân kia đã đuổi tới nơi.

“Nghĩa Chỉ, đây là ai vậy?”

Nàng dùng thanh âm xen lẫn tiếng thở dốc hỏi. Quang liếc nàng một cái, ánh mắt khiến nữ nhân kim lòng không đậu phải ngậm miệng lại. Nghĩa Chỉ nhanh chóng nắm lấy tay Quang, nói với nàng, “Thực xin lỗi, Bách Hợp tự đi về được không?”

Nữ nhân “Ách?” một tiếng, có vẻ khá thất vọng.

“Nhưng mà, Nghĩa Chỉ...”

“Những gì cần nói tôi đều đã nói rồi.”

Nữ nhân quay sang đánh giá Quang, sau đó bình tĩnh đại ngộ hướng Nghĩa Chỉ:

“Chẳng lẽ đây chính là...”

Nghĩa Chỉ nhú mày kêu: “Bách Hợp!”

Nữ nhân tên Bách Hợp nhìn cậu, mắt sáng lên hào quang:

“Cậu tên Quang đúng không? Tôi biết cậu a!”

Quang hơi mở to mắt. Sau đó nữ nhân kề sát vào tai Nghĩa Chỉ nói gì đó, bộ dáng thân mật tựa như cố tình muốn cho Quang xem. Cậu mạnh mẽ xoay người muốn rời đi, lại bị Nghĩa Chỉ nắm chặt tay kéo về phía ô tô. Muốn hung hăng giãy ra nhưng đương lúc còn do dự, cậu đã bị Nghĩa Chỉ ấn vào xe. Nữ nhân tên Bách Hợp kia bị bỏ rơi giữa đường liền lộ ra một bộ mặt tức giận, nhưng dường như cũng không quá để ý. Trước khi đóng cửa Quang còn nghe thấy nàng hô to “Chúng ta sẽ còn gặp lại!”, sau đó Nghĩa Chỉ liền lái xe rời đi.

Trên xe, hai người không nói với nhau nửa lời. Người đáng lẽ phải giải thích cư nhiên lại trầm mặc, Quang càng cảm thấy không cần thiết phải mở miệng. Xe tiếng vào gara dưới lầu, cậu liền đưa tay đẩy cửa muốn xuống, nhưng ngay lập tức thân mình bị mạnh mẽ kéo lại rồi bị áp xuống cường hôn. Tưởng tượng vừa rồi hẳn cùng nữ nhân kia làm chuyện tương tự, Quang nghĩ ghê tởm đến muốn nôn. Liều mạng giãy dụa muốn đẩy nam nhân ra, nhưng vẫn bị giữ chặt cổ tay, lưng dựa vào cửa xe không thể nhúc nhích. Bị nam nhân công chiếm khoang miệng khuấy đảo lung tung, thân thể có phản ứng nhưng lòng lại cảm thấy thật bị thương. Một khắc nam nhân buông ra cậu liền hung hăng tung một đấm, nhưng chính bản thân cũng không ngờ lại đánh trúng. Nam nhân che mặt rên lên, Quang liền đứng ngăn người không biết mình đã đấm trúng đầu. Đúng lúc này nam nhân buông tay, ánh mắt nhìn Quang không hiểu sao lại có một tia vui mừng.

“Em thật để ý sao, Quang?”

Gương mặt của cậu lập tức đỏ bừng. Đây đâu phải thời điểm thảo luận loại chuyện này chứ! Nói cái gì mà không cho cậu yêu nữ nhân, vĩnh viễn chỉ thuộc về một người, chính mình không phải còn cùng nữ nhân làm loại sự tình này? Đợi đến khi Quang có phản ứng lại mới chợt nhận ra mình thế nhưng lại nói ra lời, liền thấy Nghĩa Chỉ ngơ ngác nhìn mình, sau đó “phắc xích” một tiếng bật cười.

“Có gì buồn cười!”

Quang cảm thấy phẫn nộ tới cực điểm. Bộ dáng bị phản bội buồn cười lắm sao? Tức giận đẩy cửa xe chạy xuống, một khi đã vậy cậu cần gì còn phải để ý như một đứa ngốc?

Chính là đang chạy được nửa đường liền nghe được Nghĩa Chỉ ở phía sau hô to:

“Bách Hợp là tí tở của tôi.”

Quang nhất thời không thể tiêu hóa được câu nói này. Cậu đứng chờ người, kinh ngạc quay đầu lại.

Nghĩa Chỉ xuống xe tiến tới gần Quang.

“Thật xin lỗi... là tôi không tốt, không nói với em sớm hơn.”

Mặc dù đang giải thích nhưng gương mặt lại hớn hở tươi cười, khiến Quang phải hoài nghi hẳn rốt cuộc có bao nhiêu thành ý. Bất quá, vấn đề không phải ở đây, mà là...

“Tỉ—tỉ?”

Quang biết Nghĩa Chỉ có một tí tí, chính là nàng vẫn sống ở nước ngoài nên vẫn chưa từng gặp mặt. Nghĩa Chỉ thấy vẻ mặt hoài nghi của cậu, liền mỉm cười: “Tên đầy đủ của nàng là Đặng Bản Bách Hợp, em không tin có thể tra sổ hộ khẩu a!”

Bởi vì công việc nên mới từ nước ngoài trở về không lâu, hơn nữa vì chưa lấy chồng nên vẫn sử dụng tên khai sinh — nhưng dù Nghĩa Chỉ giải thích, Quang vẫn có chút nghi hoặc.

“Nhưng mà... tôi thấy nàng dựa vào người anh... Hơn nữa, nếu là tí tí thì nói cho tôi biết có sao, vì cái gì mà điện thoại cũng không gọi về? Rõ ràng đã hứa sẽ về nhà sớm...” Quang nhin không được lại cảm thấy nôn nóng.

Ánh mắt nóng bỏng của Nghĩa Chỉ nhìn Quang, không hiểu sao hần lại có vẻ thực cao hứng.

“Vì công việc phải trở về quốc nội nên nàng cùng bạn trai ở nước ngoài chia tay. Từ trước đến giờ mỗi lần nàng muốn khóc thì cho dù là người xa lạ cũng sẵn sàng dựa vào. Em không thấy vừa rồi mắt nàng vẫn còn sưng sao?” “Nhưng... dù như vậy, anh vẫn có thể gọi điện thoại a!”

Nghĩa Chỉ nghe vậy liền cong cong khóe miệng.

“Là tí tí không cho gọi.”

“Ách?”

“Nàng nói như vậy liền có thể biết em để ý đến tôi bao nhiêu.”

Quang mở to hai mắt, không thể tin được những lời này là có ý tứ gì. Nam nhân thương tiếc nhìn gương mặt chấn động của cậu:

“Tôi đã nói cho nàng.”

Quang nhất thời phản ứng không nhẹ với chuyện vừa nghe được. Đây vốn nằm ngoài phạm vi tưởng tượng của cậu. Tuy rằng hai người đã tiến tới loại quan hệ này, nhưng gia đình Nghĩa Chỉ hay phía bà ngoại, đều vẫn coi hai người như phụ tử. Ít nhất cũng là quan hệ giữa người giám hộ và trẻ vị thành niên. Tuy Quang không nghĩ sẽ duy trì như vậy mãi mãi, nhưng ít ra cũng không nhanh như vậy. Cậu không muốn mang lại rắc rối cho Nghĩa Chỉ, cũng không muốn cuộc sống trải bao thăng trầm mới có được lại bị biến động.

Bởi vậy, Quang kinh ngạc nhìn nam nhân, nói không nên lời.

Thế nhưng Nghĩa Chỉ lại là một biểu tình thoải mái.

Từ sau khi li hôn, cha mẹ tuy không nói gì, nhưng vẫn thực mong hần có thể mau chóng tìm một đối tượng mới. “Cho dù không phải vì con thì cũng nên nghĩ cho Quang. Nó cũng cần một mẫu thân chứ?” Không thể nói ra lời, rằng Quang chỉ cần một người yêu là hần, nên Nghĩa Chỉ thực ỉu rù. Tuy rằng muốn nói hết ra để mong cha mẹ tha thứ, nhưng Quang cũng đã sắp hết cấp. Trước khi Quang thi đại học không thể làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu. Nghĩ vậy, Nghĩa Chỉ liền quyết định đợi mọi chuyện xong xuôi rồi sẽ nói sau. Thế nhưng khi tí tí đột nhiên tìm tới vẫn thấy hoảng sợ. Theo bản năng liền biết nàng đại biểu cho cha mẹ đến, quả nhiên Bách Hợp tới chuyển lời hai người muốn hần đi xem mắt. Nhưng nếu là Bách Hợp... Nghĩa Chỉ không biết vì sao lại có loại xúc động muốn nói ra hết. Cho dù không được chấp nhận, ít nhất cũng có thể biết phản ứng của người nhà để chuẩn bị tinh thần. Nhưng cũng không muốn là hôm nay, bởi vì trong nhà còn có người đang chờ hần trở về. Chính là Bách Hợp nhất định đòi đi theo, bởi Nghĩa Chỉ nói, “Có người đang chờ.” Vô luận thế nào cũng không thoát khỏi móng vuốt của tí tí, thậm chí nàng còn uy hiếp nếu không nói sẽ mang cha mẹ lại đây. Hần nghĩ nếu tiếp tục nói dối không bằng nói hết ra. Bởi chính mình đã rất nôn nóng, không thể tiếp tục nhẫn nại. Không muốn tiếp tục dùng thân phận phụ thân để ở bên Quang, có lẽ chỉ cần nói ra với một người liên có thể vùng thoát khỏi gông xiềng. Cho dù có tức giận cũng sẽ không tùy tiện nói với cha mẹ, Nghĩa Chỉ là tin tưởng Bách Hợp nên mới quyết định nói ra.

Thật không ngờ tới phản ứng của Bách Hợp, không rên một tiếng nghe hần nói hết sự tình, sau đó chọc chọc li cà phê nghiêng mắt nhìn.

“Nói cho cùng... là cậu yêu một nam nhân?”

Đơn giản mà nói thì chính là vậy, Nghĩa Chỉ hít sâu một hơi, không thể phản bác.

“Ra là vậy a.”

Nói xong còn thập phần hưởng thụ quấy quấy váng sữa trên mặt cà phê. Nghĩa Chỉ không thể tin nổi phản ứng của nàng lại chỉ có một câu “Ra là vậy a.” Mặc dù bình tĩnh nhưng vẫn liếc hần bằng một ánh mắt sắc bén, Bách Hợp nói tiếp, “Nhưng Nghĩa Chỉ cậu đến tột cùng có bao nhiêu tự giác?”

Thân hình nam nhân hơi chấn động, nàng lại nói tiếp: “Đối phương còn chưa thành niên phải không?”

Hắn ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của tử tử. Nàng chỉ nói một câu.

“Thứ mà cậu phải có trách nhiệm, là cuộc sống đứa nhỏ kia a!”

Nghĩa Chỉ đứng bật dậy, mở to hai mắt, lớn tiếng nói ra câu trả lời vẫn nghẹn trong lòng. Bách Hợp kinh hoàng nhìn quanh, vội đề hần ngồi xuống.

“Cậu bị điên rồi hả! Tại loại địa phương này...”

Bất quá nếu cậu đã nói có thể chịu trách nhiệm, thì tôi cũng chẳng còn gì để nói. Lầm bầm trong miệng, Bách Hợp đành bĩu môi, thế nhưng trong mắt Nghĩa Chỉ lại là xinh đẹp vô cùng. =)))))))))

Tạm thời không nói cho cha mẹ biết thì hơn... Là tôi ở nước ngoài nên mới có thể tiếp nhận loại sự tình này... Xong xuôi Bách Hợp nói muốn gặp Quang, Nghĩa Chỉ vừa cự tuyệt thì cậu lại gọi đến. Bị nàng đoạt lấy điện thoại, hắn vẫn có thể đoán được người gọi tới là cậu. Chính là khi Bách Hợp xấu xa đề nghị không gọi lại để xem phản ứng của người kia, biết như vậy có chút quá phận nhưng hắn vẫn do dự mà không gọi lại.

“Như vậy liền có thể biết cậu ta có để ý hay không nha!”

Nhìn Bách Hợp nói xong còn che miệng cười, Nghĩa Chỉ cảm thấy mình uống công lo lắng lâu như vậy thực ngu ngốc.

Bất quá... thực sự muốn xem biểu tình của Quang, từ trước tới giờ chưa từng được biết. Tuy rằng mọi người xung quanh luôn khuyên hắn tìm một nữ nhân bên người, nhưng Nghĩa Chỉ tuyệt đối không để Quang biết đến. Ban đầu chính là làm theo bản năng, nhưng về sau cũng không biết có phải vì chưa từng cảm thấy tự tin về mối quan hệ này.

Lo sợ một ngày nào đó cậu sẽ rời đi...

Tựa như thời điểm kia, lạnh lùng đẩy tay mình ra, sau đó nói không cần mình.

Nghĩa Chỉ đối với ngày này vẫn luôn tràn ngập sợ hãi. Tưởng tượng đến những gì đã làm với Quang liền biết bản thân ngay cả tư cách để oán trách cũng không có. Cho nên vẫn luôn khẩn trương như vậy, chỉ cần Quang tùy tiện kể về một nữ sinh xung quanh cũng có thể khiến Nghĩa Chỉ toàn thân cứng đờ.

Không muốn để Quang thấy bản thân vô dụng... như vậy không thể trở thành chỗ dựa vững chắc cho cậu.

Chỉ ít cũng có thể gánh vác cuộc sống của cậu — tựa như trước kia, khi cậu bắt đầu chán ghét hắn. Cho dù bao lâu cũng không quan trọng.

Vẫn luôn ôm loại suy nghĩ này, mỗi khi có thể Nghĩa Chỉ đều ôm lấy Quang mà nói “Tôi yêu em.” Chỉ có ba chữ, nhưng không biết đã nói bao nhiêu lần. Lặp đi lặp lại mỗi khi ôm nhau hay làm tình, mỗi lần nói xong đều muốn xem biểu tình của Quang. Tuy rằng cậu cũng sẽ đáp lại như vậy, nhưng đối với Nghĩa Chỉ vẫn còn chưa đủ. Biết rõ Quang không phải người miệng lưỡi ngọt ngào, nhưng Nghĩa Chỉ vẫn thấy không cam lòng.

Cậu có để ý hay không...

Nghĩa Chỉ cũng rất muốn biết câu trả lời.

Vốn định đưa Bách Hợp ra bến xe rồi mau chóng trở về, không ngờ trên đường chỉ thuận miệng hỏi một câu, nàng liền khóc tới hoa rơi nước chảy, còn cố tình làm ướt cả bộ tây trang mới của hắn, Nghĩa Chỉ không biết làm sao chỉ đành thở dài. Tuy có chút lo lắng nhưng biết nữ nhân này chỉ cần khóc một hồi là có thể bắt

đầu một đoạn tình cảm mới, hắn cũng chỉ biết trách cái miệng mình gây họa. Không biết giờ này Quang đang làm gì... Vừa mới nghĩ vậy, kết quả ngẩng đầu lên liền thấy thân ảnh đang đứng ở ngã rẽ.

Rõ ràng đối phương cũng không có biểu tình gì, chính là...

Thời điểm Nghĩa Chỉ đẩy cửa xe đuổi theo, trong lòng tràn ngập vui mừng.

Nghe hắn giải thích xong, Quang cũng chỉ đành đỏ mặt mắng “Ngu ngốc”.

Vì cái loại chuyện này liền cố ý đùa giỡn cậu sao?

Có để ý hay không...

Còn cần phải hỏi?

Cho nên đã sáng tỏ hiểu lầm, nhưng Quang vẫn cảm thấy sinh khí. Thời điểm nam nhân vươn tay tới liền không do dự gạt ra, sau đó nhân lúc hắn sững sốt mà xoay người chạy vào trong sân, để lại trên nền tuyết một chuỗi dấu chân cái đậm cái nhạt. Chưa chạy được vài bước đã bị nam nhân đuổi theo phía sau ôm vào ngực.

Hơi thở cực nóng của nam nhân phả trên cổ, hai tay cũng bị ép vào trước ngực. Mặc dù tuyết vẫn phiêu phiêu, cả người lại nóng lên khác thường. Nam nhân khẽ cắn vành tai Quang, khiến thân thể dưới kích thích không nhịn được run rẩy: “Tôi thực cao hứng... bởi vì em để ý...”

Ngu ngốc...

Ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc!

Quang thực muốn mắng như vậy nhưng lại không thốt ra lời, bởi cảm bị Nghĩa Chỉ giữ lấy để hôn. Bàn tay nguyên bản muốn kháng cự không hiểu sao lại cùng mười ngón tay nam nhân dây dưa một chỗ. Quang ngửa về sau dựa vào lòng nam nhân, tiếp nhận môi lưỡi tham tiến thật sâu. Thời điểm tách rời, hai người đều kịch liệt thở dốc. Dục hỏa trong đáy mắt nam nhân khiến Quang thực thẹn thùng, vừa định tránh đi lại bị ôm chặt lấy. Nam nhân kề sát tai cậu nói nhỏ:

“Em có biết trước khi rời đi Bách Hợp nói gì với tôi không?”

Quang nhớ tới cảnh nữ nhân nói chuyện cùng Nghĩa Chỉ, thoát nhìn thật giống như muốn khiêu khích: “Nàng nói em rất tuần tú. Muốn tôi cẩn thận không để bị nữ nhân cướp mất.”

Quang lập tức đỏ mặt. Nghĩa Chỉ đang cười, nhưng nhìn thấy cậu như vậy liền phát ngốc. Cảm nhận được hơi thở nam nhân tới gần, Quang đột nhiên giãy mạnh ra, sau đó không chờ nam nhân kịp phản ứng đã bắt lấy một nắm tuyết nắn thành tuyết cầu rồi xoay người ném. Nghĩa Chỉ không có phòng bị vừa vặn bị ném trúng, tuyết cầu vỡ toang trước ngực, khiến một màn tuyết rơi lả tả. Quang nhìn thấy vậy liền khanh khách cười. Nam nhân phản ứng lại cũng cúi người nắn tuyết cầu, hai người ở trong sân vừa cười vừa ném thành một đoàn, cho tới khi Nghĩa Chỉ giơ tay đầu hàng mới thôi. Đặc ý vốc một nắm tuyết thật lớn đổ xuống đầu Nghĩa Chỉ, Quang nhìn nhìn rồi ngửa cổ cười lớn, lại không đề phòng bị kéo tới ngã trên người nam nhân. Hai người lăn lăn trên nền tuyết mấy vòng, Quang liền đè Nghĩa Chỉ xuống. Cho dù trong đêm tối vẫn có thể thấy cặp mắt kia thật mê người, cậu nhịn không được thất thần đưa tay mô phỏng theo, nhưng lại bị nắm lấy, đưa đến bên miệng Nghĩa Chỉ, hôn lên từng ngón từng ngón: “Tôi yêu em.”

Nghe thấy lời nam nhân, trong nháy mắt Quang có xúc động muốn khóc.

Những tưởng nam nhân sẽ ôm hôn cậu, nhưng hắn lại thực sát phong cảnh kêu đói bụng. Quang tuy ngoài ý muốn nhưng vẫn mỉm cười kéo nam nhân cùng đứng lên. Nghĩa Chỉ nói quên cặp trong ô tô, kêu cậu vào nhà thay áo trước. Quang đổi quần áo xong xuôi, còn đun lại đồ ăn cho nóng, vẫn chưa thấy nam nhân tiến vào. Cậu cảm thấy khó hiểu đi ra xem sao, liền đứng ngẩn giữa cửa.

Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi trên gương mặt cậu.

... Ánh lửa. Cả căn nhà bị ánh lửa điểm lệt bao vây.

Có tới mấy chục ngọn pháo bông đang cháy rực. Hoa lửa xinh đẹp chiếu rọi nền sân tuyết, sáng lên rực rỡ như truyện cổ tích. Trong truyện cổ tích có tuyết trắng tinh khiết cùng ánh sáng lấp lánh, đứng giữa từng đám quang hoa là một nam nhân đang ngây ngốc cười.

“Quang...”

Nam nhân tiến về phía mình...

“Quang...”

Quang vẫn đang ngẩn người, nhìn nam nhân trước mặt.

Nam nhân thấy cậu không có chút biểu tình, liền lộ vẻ bất an:

“Thực xin lỗi, không biết nên tặng em quà gì thì tốt... Trên tạp chí nói năm nay đang thịnh hành, liền nghĩ muốn làm cho em xem...” Thấy Quang vẫn không nói lời nào, Nghĩa Chỉ càng thêm lo lắng, thanh âm dần nhỏ đi, “Tưởng rằng pháo bông tình nhân sẽ có gì đó đặc biệt... Nhưng trên bao bì đích xác nói sẽ có điều bất ngờ mà...”

Trong lúc nói chuyện, pháo bông dần tàn lụi, Nghĩa Chỉ thất vọng nhìn tia lửa trở nên ảm đạm.

“Cái gì chứ... chỉ có vậy thôi à...”

Ngay sau đó liền có một vầng hào quang dâng lên, tuy rằng ngấn ngủi nhưng có thể thấy thực rõ ràng. Ở thời khắc cuối cùng, pháo sáng bắn lên tạo thành một hình trái tim rực rỡ. Bởi vì đốt cùng lúc, trong nháy mắt có thật nhiều trái tim in trên nền trời.

Đẹp tới mức người ta không thể tưởng.

Đó chính là bí mật cuối cùng của pháo bông tình nhân.

Nghĩa Chỉ từ kinh ngạc đến ngây người, cuối cùng kêu lên:

“Quang! Em có nhìn được không? Quang...”

Nghĩa Chỉ sung sướng xoay người lại, liền bị một thân thể mang theo hơi thở của tuyết nhào vào ***g ngực. Còn chưa kịp phản ứng môi đã bị lấp kín, ngoài cuồng nhiệt giao triền còn có hai cánh tay ôm chặt. Không biết như vậy đã bao lâu, sai khi tách ra Nghĩa Chỉ liền thấy đôi mắt Quang ươn ướt.

“Ngu ngốc...”

Quang thì thầm, nhìn ánh mắt kinh ngạc của nam nhân cậu liền biết mình đã rơi lệ.

Thế nhưng... lại tặng vật như vậy.

Chỉ có ngu ngốc mới tặng loại quà như hồng nữ hài tử này.

“Thích không?”

Thế nhưng thời điểm nam nhân ôn nhu hỏi, Quang lại nắm hai mắt gật gật đầu.

Nói như vậy thì mình cũng là kẻ ngu ngốc.

Bởi trong cất túi áo kia chính là một phần chocolate tự làm.

Chỉ có nữ hài tử mới làm gì đó, nếu để bạn bè biết được không biết sẽ bị cười thành thế nào nữa — nhưng mà, Quang đã trộm làm thật lâu.

Bởi vì... là người yêu.

Bởi vì ngày này, là tặng cho người yêu thứ gì đó.

Nam nhân vươn đầu lưỡi hôn lên nước mắt của cậu.

“Cảm động đến phát khóc sao...”

Nam nhân không chỉ không an ủi, ngược lại còn cười cậu. Nhưng Quang một chút sinh khí cũng không có. Cậu mở to mắt nhìn gương mặt cả đời đều muốn có được. Rõ ràng cười người khác mà sao chính mình cũng lộ ra biểu tình muốn khóc. Quang nhin không được nở nụ cười qua màn lệ. Người yêu... đúng không?

Hắn nói, đây là pháo bông tình nhân.

Đúng, là hắn nói.

Quang an tâm ôm lấy cổ nam nhân.

Cả đời cũng không muốn buông tay.

Bất quá, Quang đã học được thói xấu nên sẽ không nói ngay cho người kia.

Mà chỉ ngả đầu vào vai nam nhân nói nhỏ một câu.

Nam nhân sau khi nghe thấy vội vàng nâng cằm Quang, kinh hãi đòi cậu phải lặp lại. Thế nhưng Quang chỉ cười, cái gì cũng không nói.

Mặc kệ cho nam nhân thúc giục, cậu vẫn cố tình mím chặt môi.

Lời ấy, sẽ chỉ nói một lần.

Cũng chỉ vào ngày này mới có thể.

Bởi vì, hôm nay có tuyết rơi a

Nguyên bản cho rằng không có khả năng, lại thực sự bay lá tả.

Cho nên, dù tâm nguyện có xa xỉ đến đâu...

Nhất định cũng sẽ thực hiện được.

Quang gác cằm lên bờ vai rộng lớn của nam nhân, nhìn tuyết trắng phiêu phiêu giữa không trung, lẳng lặng mỉm cười.

—Phiên ngoại hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-dich-thanh-nhan-thuc>